

VĚSTNÍK 2000

Čs. lidového sdružení a čs.katolických spolků v Rakousku.

Ročník 48

Vídeň, březen / duben 2000

Číslo 3/4

Když přešla sobota, na úsvitu prvního dne v týdnu, přišla Marie Magdaléna, i ta druhá Marie, podívat se na hrob. Tu se země silně zatřásla, protože anděl Páně sestoupil z nebe, přistoupil, odvalil kámen a posadil se na něj. Jeho zjev byl jako blesk a jeho roucho bylo bílé jako sníh. Strachem z něho se strážce začaly třást a byly jako mrtvé. Anděl oslovil ženy: „Nebojte se! Vím, že hledáte ukřižovaného Ježíše. Tady není. Vstal z mrtvých, jak řekl. Pojdte a podívejte se na to místo, kam byl položen. A teď rychle jděte povědět jeho učedníkům, že vstal z mrtvých. Jde před vámi do Galileje, tam ho uvidíte. Tohle jsem vám měl povědět.“

(Mt 28,1-7)

P. Paul Kaspar, Linec

K trpiacim budú spravodliví nie vysvetľovači sveta, ale – pokiaľ vôbec niekto – milujúci. Kto je v stave utešovať trpiaceho, kto dokáže stáť pri opustenom, kto drží umierajúcemu ruku, učinil

*Skrze Krista
k Otcí!
Včera-dnes-
na věky*

viac, ako na tomto mieste môže urobiť všetka filozofia a teológia. Alebo inak povedené: Možno, že koniec všetkého premýšľania a vysvetľovania je znovu predsa len láska.

V hlavnej a najviac zobrazovanej scéne biblie zomiera Ježiš na kríži – doprevádzaný, uprostred posmievať sa cynického davu, ako poslednými svedkami len tromi ľuďmi: dvomi ženami a v biblii tzv. najmilejším učeníkom – v krátkosti: jeho matkou, jeho priateľkou a jeho priateľom. Neprítomnosť hierarchov (ktorí sa z apoštolov podľa tradície stali biskupmi a pápežom) by mohla byť napomením: Zatiaľ, čo si Ježiš dokonca zúfa v boha so slovami: „Bože moj, Bože moj, prečo si ma opustil?“, lesknú sa vládnucci a vyučujúci svojou neprítomnosťou.

Mnohí rovnako súdia, že veriace ľudstvo je tak či onak lepšie zastúpené tými dvomi ženami a priateľom.

Arcibiskup kardinál Dr. Christoph Schönborn OP. – narodený 22. januára 1945 v Skalkách pri Litoměřiciach.

Profes jako dominikán 30. septembra 1964, 27. decembra 1970 vysvätený na kňaza.

1973–1975 študentských duchovným v Štajerskom Hradci, 1975–91 profesorom dogmatiky na veľké Katolícko-teologickej fakulte vo Frivurgu (Švajčiarsko). 11. júla 1991 menovaný su-trianským titulárnym biskupom. Auxiliárnym biskupom v ledeňskej arcidiecézy menovaným 9. mája 1995.

Od 14. septembra 1995 arcibiskupom Viedne a metropolita Viedeňskej cirkevnej provincii. Na kardinála zriadený 21. februára 1998. Predsedom Rakúskej biskupskej konferencie od 30. júna 1998.

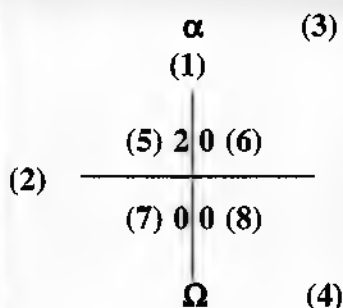
Ordináriom pre veriacich byzantského ritu v Rakúsku.

Paškal

(Velká velikonoční svíce)

Velká velikonoční svíce zvaná „Paškal“ znázorňuje z mrtvých vstalého Krista. Proto není kněz kovovým rydlem vyryje znamení kříže, řecká písmena alfa a omega a leto-počet běžného roku v pořadí a v seskupení označeném čísly na připojeném nákresu, a přitom říká:

1. Kristus (je stejný) včera i dnes
 2. Začátek i Konec
 3. Alfa
 4. i Omega
 5. Jeho jsou časy
 6. I věky.
 7. Jemu patří sláva i vláda
 8. Po všechny věčné časy.
- Amen.

Dále kněz zasadí do otvorů a paškalu (na krajích ramen a uprostřed vyrytého kříže) pět velkých kadidlových zrn, která jsou pozlacená, a tak připomínají Kristovy oslavené rány, a přitom praví:

Skrze své svaté

- (1) slavné rány
- (2) opatrujte se
- (3) a zachovej nás
- (4) Kristus Pán. Amen.

	1	
4	2	5
	3	

Prosba
Christopha kard.
Schönborna,
viedeňského
arcibiskupa
dňa 31. 12. 1999
v metropolitnom
chráme sv. Štefana:

Pane mojich hodín a mojich rokov, dal si mi vela času. Leží za mnou. Leží predo mnou. Bol moj a bude moj a mam ho od teba. Ďakujem ti za každý úder hodín a za každé ráno, ktoré vidím. Ne-prosím ťa o to, aby si dal viac času. Prosím ťa ale kľud, aby som naplnil každú hodinu. Prosím ťa, aby som smel trochu z tohoto času od rozkazu a povinností uvoľniť, trochu pre ticho, trochu pre hru, trochu pre ľudí na okraji mojho života, ktorí potrebujú útechu. Prosím ťa o svedomitost, aby som svoje hodiny nezabíjal, nemárnil a neka-zil. Každá hodina je pás zeme. Chcel by som ho rozorať pluhom, chcel by som doň nahádzať lásku, myšlienky a rozhovory, aby plody vyrástli, žehnaj mojmu dňu.

Kdo neuzná své chyby, není schopen proměny.

Miloslav Vlk

Miloslav Vlk, arcibiskup pražský / Věra Ivanovicová, Brno

Co znamenají pro katolickou církev slova politování nad smrtí Jana Husa, jež vyslovil papež?

Jan Pavel II v závěru tohoto tisíciletí a ve svém pontifikátu vůbec klade velký důraz na vyhojení ran minulosti. To má nesmírný význam. Uplynulé tisíciletí bylo plné rozdělení a rozporů. Křesťané vždy nevydávali svědectví, jaká měli. A aby byla možná nová evangelizace, to znamená nové nabídnutí evangelia, je zapotřebí rozejít se s těmito chybami. Litovat jich a osvobodit se od nich a jít kupředu očištění. Zcela v tomto duchu je papežova omluva.

Co znamená pro ostatní církve, pro křesťany i pro ty, kteří nevyznávají žádné náboženství?

Pro křesťanské církve v naší zemi to znamená, že osoba mistra Jana Husa, která často rozdělovala, může být inspirací pro život dnes, pro jednotu, pro vzájemné společenství. Pro křesťany tento krok, sympózium a několikaletá práce husovské, jež mu předcházela, znamenají podanou ruku k usmíření. Podstatné je, že tato komi-

se byla ekumenická. Snažili jsme se na postavu Jana Husa, jeho život a jeho učení podívat společně. Pro všechny pak jde o velice silný signál, že máme-li v životě úspěšně postupovat kupředu, je třeba uznat vlastní chybu. Přiznat ji i pře veřejností, distancovat se od ní a tak vytvářet větší důvěru k tomu, co říkáme. Kdo nepozná a neuzná své chyby, není schopen proměny ani polepšení.

Uvedl jste, že politování nad smrtí Jana Husa neznamena krok k jeho rehabilitaci ani ke svatořečení.

Proč?

Snažili jsme se podívat na mistra Jana Husa ve vzájemné lásce a ve vzájem-

ném pochopení církví, to znamená v pravdě. A tak vidíme nejen ty velké kladné stránky a význam jeho inspirace, ale i to, že v kontextu své doby říkal některé věci, které ani ostatní křesťanské církve nemohou dnes přijímat. Rozhodli jsme se při tom nepoužívat politický termín rehabilitace. Papež o Husovi ale mluvil jako o jednom z velkých reformatů církve. To může být, chcete-li, chápáno jako určitá rehabilitace. O svatořečení nemůže být řeč z věcných důvodů, které jsem právě uvedl. Také z psychologických. Žádná církev si nemůže Husa přivlastňovat a jak ji ukrást té druhé církvi nebo straně. A svatořečení by něco takového mohlo znamenat, i kdyby bylo věcně možné.

Jak nové hodnocení Husa přijímají věřící?

Na samotném sympoziu opakovaně zaznělo, že je zapotřebí nejen jeho atmosféru, ale i obsah přenášet při nejrůznějších příležitostech mezi lidmi. Mělo by se ukázat, že když se na určitý problém díváme s emocemi, odmítavým a

nepartnerským postojem k těm druhým, nemůžeme se dobrat pravdy. Proto jsme se synodním senio-rem Českobratrské církve evangelické Pavlem Smetanou vydali k novému roku k Husově otázce společné prohlášení.

Přicházejí nějaké nesouhlasné reakce?

Takové hlasy jsou známe. Já se ani nedivím, že lidé, kteří byli takto zformováni, v náboženství vyučování a poučování, toto vidění mají. Po druhém vatikánském koncilu se ale hodně změnilo. Otevřel okna, jak říkal papež Jan XXIII., vůči společnosti. Církev začala brát společnost jako partnera. Tento postoj by se měl uskutečnit i v nás a ve věřících.

Katolická církev nyní slaví Svatý rok, rok usmíření a odpuštění. Jaké další kroky hodlá papež podniknout?

Jubilejní rok má mnoho aspektů. Nejde v něm o přesná historická výročí. Přesné datum Kristova narození – pokud ho lze historicky zjistit – je udáváno o několik let dříve. Tady jde o rok symbolický. Proto i otevírání Svaté brány znamená symbolický průchod do dalšího tisíciletí na pou-

ti křesťana vlastním životem a časem. K jubilejnímu roku patří odpuštění a smíření. Papež se vysloví ke křížáckým výpravám, a tedy i k sedmi křížáckým výpravám proti Čechům, proti husitům v patnáctém století. To se očekává na začátku doby postní počátkem března. Odpuštění a smíření je důležitým jevem současné doby, bez nějž mnohdy v mezilidských vztazích nelze jít dál. Toto poselství chce církev svými postoji hlásat.

Co bude řešit připravovaná mezistátní smlouva mezi Českou republikou s Vatikánem?

Deset let se usiluje o narovnání vztahu mezi církvemi a státem, který komunistická doba deformovala. V nedávné minulosti nebyla, myslím, poctivá vůle. Loni ale vznikly dvě komise, které přinášely vládě návrhy na řešení. A bylo dosaženo určitých výsledků. Koncem roku už bylo možné tuto problematiku přenést na mezinárodní rovinu, pokud se týká katolické církve. V jádru půjde o určité nalezení souladu mezi zákony státními a zákoníkem církve. Velmi důležité je i vyřešit otázku role církve ve společnosti.

25. ledna byl předsedou České biskupské konference (ČBK), nej-

vyššího orgánu katolické církve v ČR, zvolen arcibiskup olomoucký a metropolita moravský Jan Graubner.

V této funkci vystřídal kardinála Miloslava Vlka, který v čele ČBK stál o jejího založení v roce 1993.

Orelská pouť Sv. Hostýn. 20. srpna 2000 v 10.00 hodin.

Řád Křižovníků s červenou hvězdou ve Vídni

P. Tomáš Koňářík

Rytířský řád Křižovníků s červenou hvězdou je založen z popudu Ducha svatého světicí Anežkou Českou Přemyslovnou. Roku 1233 založila křižovníky jako bratrstvo, jimž dala na starost postižené, nemocné a neduživé ve špitále, který již r. 1231 zřídila se svou matkou královnou Konstancí Uherskou u kostela sv. Haštala na Starém městě pražském. Byl to první špitál u nás. Špitální bratrstvo bylo s iniciativy Anežčiny papežem Řehořem římským IX. bulou *Omnipetens Deus* po-

výšeno na řád.

V první polovině 13. století je špitálnictví v zemích Koruny sv. Václava skutečnost nová a převratná, neznámá a přitom nesmírně potřebná, která přetrvává v této špitální formě až do začátku 20. století.

Křižovníci jsou v Koruně České *precedens* volající k následování v činech lásky vůči slabým, trpícím a nemocným po dobu téměř 700 let. V tomto duchu jdou do Slezska, na Moravu zakládají rytířskou komendu r. 1723 v Bratislavě u kostela sv. Martina a v Budapešti u sv. Zikmunda r. 1770, „protože časté, ba nepřetržité války volaly po lazaretech a invalidovnách“. V 18. století byly to Uhry takových ústavů potřebny, neboť právě v té době princ Eugen v posledních taženích krvavě krušil Islám. Také Austria sama přitáhla do svých služeb křižovnícký řád za velmistra Bohmba. Měla tehdy právě velký umělecký klenot k opatrování, votivní chrám sv. Karla Boromejského, zbudovaný podle plánu mistra v baroku, Fischera z Erlachu. Dal jej vystavit Karel VI. ze slibu za odvrácení moru (1713) po-

mocí korunních zemí. Běželo jen o to, nalézt také v korunních zemích, někoho kdo by toto vzácné dílo, ale k udržování těžké břímě na svá ramena přijal. Nalezl se v Čechách a byl jím pražský řád křižovnícký, zasloužilý rytířský řád – jak se mu ve dvorním dekretu zalichotilo – pro svou zvláštní příkladnost a horlivost pro duše známý.”

Ukazuje se jako velmi pravděpodobné, že křižovníci se finančně podíleli již na dostavbě interiérové části kostela, ač zřizovací listina mluví, že všecko ostatní kromě zevnější opravy tj. důstojné udržování chrámového vnitřku, zakoupení místa na stavbu nové komendy, služba 7 kněží u kostela, zřízení špitálu pro chudé, zvláště dělníky, při stavbě chrámu k úrazu příšle v počtu 12 mužů a 12 žen musí Rytířský řád křižovníků s č. hv. z vlastních financí hraditi. Rakousy s vídeňským *Karlskirche*, komendou a špitálem k r. 1731 byly velkým soustem pro velmistra Bohmba a křižovníky v Praze i stali se na dobu 200 let těžkým finančním jařmem pro Řád. Hospodářskou situaci radikálně pozměnil (i když sám vůbec neužil) až P. Josef Novotný O. Cr., když přijal pro vídeňské Křižovníky dědictví své známé paní Marie Stejné, které pak P. Tomáš Koňářík O. Cr. právně zajistil pro Rytířský řád křižovníků s č. hvězdou. Dnes je finanční zajištěnost vídeňské komendy neznámá samotným známým profesům řádu. Řád nemá velmistra a je řízen mons. Františkem Lobkowiczem, prenonstrátem z Teplé, který se stal biskupem Ostravsko-Opavským a staví si biskupskou residenci uprostřed Ostravy. Je pohlíženo jako na zločince biskupem Lobkowiczem a civilními zaměstnanci (původem z komunistického ministerstva kultury) na toho křižovníka, který si dovolí při kapitulním sezení na osud hospodaření s financemi vídeňské komendy. Odpověď je biskupovo vyslovení mého jména „Tome!“ za skřípání zubů a pak přichází její následné represálie od tzv. vedení řádů.

Prvním komandérem u sv. Karla Boromejského ve Vídni byl P. Josef Hauer, který odvedl s šesti dalšími křižovníky velký kus práce. Bylo to dílo diplomatického jednání s císařským dvorem, prozíravé zakoupení pozemků kolem *Karlskirche*, stavba špitálu a fary podél kostela na dnešní uli-

ci Argentinierstrasse až k Reslovu parku. Dnešní křižovnický palác v Kreuzherrengasse byl dostavěn právě před 100 léty za velmistra Horáka v důsledku prozíravého zakoupení mnohých pozemků kolem Karlskirche. Stosedmdesátiletá budovatelská činnost Křižovníků ve Vídni byla jen vedlejší činností jejich duchovenského poslání v nové čtvrti císařského města, která v 1. polovině 18. století na východ od Hofburku postávala. Farnost sv. Karla měla kolem 15 000 duší, takže kněží křižovníci, kterých ve Vídni ne vždycky bylo sedm měli pastorační práce přehřšle. K jejich pastorační činnosti mezi rakouským živlem přibyla práce i s živlem českým. Jinoši a dívky se hrnuli v té době do Rakous jako pacholci a děvečky, tovaryši nebo dobří řemeslníci či špičkoví vědci. Kde jinde mohli ve Vídni zůstat než na její periferii, kterou byl v 18. století právě dnešní 4. Bezirk – čtvrť Wieden. Etymologové by nám mohli poradit, zda to byli čeští služebníci, kteří jméno čtvrti císařského města zanesli do své vlasti, kde pak nazývají celé město „Videň“ nebo ovlivnili českým názvem novou čtvrť města. V análech Křižovníků ve Vídni se připomíná kněžím komendy u sv. Karla, že mají povinnost vést bohoslužby a kázání v české řeči a to alespoň v neděli odpoledne. Je připojen i jeden list na němž komandér od sv. Karla vypočítává finanční obnos spojený s těmito pravidelnými bohoslužbami pro lid ze zemí České Koruny. Z počátku existence této komendy se musel počítat každý zlaťák či koruna. Pravděpodobně kolem r. 1848 bylo s českými bohoslužbami skoncováno, vždyť se mění politická situace a také příliv českého živlu se posouvá do jiných nových okrajových čtvrtí města, a nakonec do 10. okresu.

Když jsem přišel do Vídně (1985), P. Georg Plank, farář Karlskirche měl právě 100 let od svého narození a dva řádoví spolubratři jej před 10. léty pohřbili do křižovnické hrobky na Zentralfriedhofu. Vyprávěl mi o něm provinciál P. Josef Novotný, mnohé pověděly zbožné Vídeňanky z Karlskirche a punc pravosti na sdělení o Plankovi vydal P. Franz Schmutzer, kdysi jeho kaplan. P. Plank byl farářem Karlskirche několik desítek let. Je připomínal již r. 1930 v Knize pamětní našeho Řádu jako farář a komandér a měl k pastorační pomoci kaplany jednak v dobách pohody I. republiky, ale i války. Nejvíce těch kři-

žovnických kaplanů měl po odsunu Němců z Československa. Vyhnáni byli i kněží křižovníci a těm trvalo nějaký ten rok, než se z toho vzpamatovali a sešli se v Karlsdirche u Planka.

Ač puberta byla od nich na hony vzdálená, zlobili svého faráře jako malí kluci. P. Plank O. Cr., tenkrát šedesátník, později sedmdesátník přistupoval ke kaplanům otcovsky jak jen mohl. Oni však mu vyváděli klukoviny, až ten největší „špás“, který páni kaplani provedli byl ten, že Planka nechali zavřít do blázince. Když se po 14 dnech P. Plank vrátil ke sv. Karlu, kaplani rychle prchli do Západního Německa. Jako Juda ve Starém zákoně ochránil před svými bratry Josefa, tak i jediný kaplan Franz Schmutzer hájil svého faráře a byl mu nadále nápomocný.

V důsledku této „veselosti“ pány křižovnických kaplanů se dostalo Karlskirche do správných premonstrátů z Gerasu. Tito své 15 leté působení završili týmž neslavným špásem, jako ti Sudetoněmečtí křižovníčtí kaplani, bojem o místo faráře u sv. Karla

Zásluhou arcibiskupa Joachyma vracejí se Křižovníci znovu do Karlskirche. Roku 1964 uprchlý P. Josef Novotný a r. 1968 emigrující P. Václav Schneider O. Cr. přicházejí do svého domovského kostela a komendy. Bodrý tělem i duchem P. V. Schneider se zapsal hluboko do srdcí fámíku ze čtvrti Wieden, jako ten, na kterého čekali patnáct let. P. Josef Novotný se věnoval duchovní správě uprchlíků z Československa. Leukémie P. Schneidera před r. 1980 převedla na onen svět a P. Josefu Novotnému přibyla starost být farářem u sv. Karla a starost o Řád v zápětí přiletěla z Říma ve formě jmenování provinciálen rakousko-německé provincie.

Křižovnický palác křížuje několik podzemních pramenů, které vytvářejí kolem patogenních zón cca 80 cm širokou. Několik desítek metrů vertikálním směrem září takový vodní pramen. Patogenní zóna člověku škodí, když v ní spí, vyvolává nejrůznější nemoci a rapidně zhoršuje zdravotní stav a přivádí až ke smrti. Provinciál Novotný měl nad křížením vodních pramenů postel a jeho tělo noc co noc kumulovalo obrovské množství škodlivého záření. Nemoce vnitřních orgánů tohoto zdatného padesátníka znemožňovaly jeho pastorační rozhled. Podstupoval různé operace, léčebné kúry v sanatoriích, avšak každý návrat do vlastního lože ... *(pokračování v příštím čísle)*

Bratr František Bouchal jde na zasloužený odpočinek

Narodil se dne 21. listopadu 1912.

Narodil se ve vídeňském 17. okrese – v Hernalsu. Navštěvoval českou obecnou školu v Jörgerstrasse a měšťanku v tehdy právě dostavěné nové Kroftově škole „Komenského“ v Herbststrasse 104. Jako chlapec prošel všemi tehdejšími českými tělocvičnými spolky ve Vídni. Nejprve chodil se svými spolužáky do Dělnické tělovýchovné jednoty (DTJ), pak do Sokola. Posléze jej jeho matka, která Františka vychovávala v náboženském duchu, dala v roce 1922 zapsat do Orla, kde zakotvil již na trvalo a postupně se stal činným orelským funkcionářem. Po válce pak byl po několik let starostu Jednoty Orla Vídeň XV.

V roce 1934 vstoupil do VI.

odboru Jednoty svatého Metoděje v 17. okrese. Zde se velmi aktivně zúčastnil spolkového života a jako divadelní ochotník byl u obecnstva velice oblíbený. Posléze sám řídil mnohá divadelní představení. Po světové válce hrál v mnohých divadelních představeních, která pořádal kulturní odbor Barák – Máj

a později divadelní odbor Českého srdce ve vídeňském Lidovém divadle.

V roce 1947 byl bratr Bouchal spolu s páterem Dominikem jedním ze zakladatelů dětských besídek Jednoty sv. Metoděje. Stal se neúnavným organizátorem těchto dětských besídek, při kterých dětem promítal mnoho desítek filmů. V této práci mu pomáhala jeho manželka Marta, která po válce uspořádala první dětský ples a v české menšině ve Vídni.

Sám bratr Bouchal se již od počátku třicátých let zabýval filmováním událostí v české demokratické menšině ve Vídni. Jeho archiv tohoto obsahu zahrnuje mnoho stovek natočených filmů. Tyto filmy vždy ochotně předváděl a na požádání předvádí při různých příležitostech ve všech

našich spolcích, např. při kulturních večírcích Českého srdce, při dětském pohádkovém odpoledni Jednoty orla, na valných hromadách Sokola a také dětem ve škole.

Po úmrtí sestry Koubové, redaktorky časopisu Československého lidového sdružení v Rakousku „Věstník“, stal se bratr Bouchal jedním následovníkem. Redakční práci a práci, která souvisí s vydáváním tohoto časopisu vykonával bratr Bouchal velmi svědomitě a s patřičným přehledem. Mimo to bratr Bouchal zůstává i v současné době čelní funkce v Československém lidovém sdružení v Jednotě sv. Metoděje v Jednotě Orla Vídeň XV., v Menšinové radě České a Slovenské větve v Rakousku a v Českém srdci. Přes tuto obsáhlou práci pro naši československou menšinu ve Vídni mu vždy zbyl čas pro rodinu a k provozování krejčovské živnosti, kterou vykonával po 25 roků. Ve svém volném čase navštěvuje nemocné, aby jim dodal síly a aby je zásobil nejnovějším Věstníkem.

Děkujeme srdečně bratru Františku Bouchalovi, jeho manželce Martě – bez jejíž podpory a pochopení by svou obětavou prací a činností v naší menšině nikdy nemohl vykonávat.

Přejeme do dalších let jeho života pevné zdraví, spokojenost a Boží požehnání.

Kam ideme?

P. Paul Kaspar, Linec

Otázka, od kiaľ prichádzame, môže byť ešte často položená v nezaujatej zvedavosti. Slubuje vysvetlenie o mne, o mojej identite. Otázka, kam ideme, je zatienená vedením o našej smrti. Je to bojácná otázka a odpoveď sklzne veľmi ľahko do pokušenia, oklamať sami seba hrôzou zo smrti.

Banalne znie táto otázka: „Končí všetko smrťou?“ Je to otriasajúca otázka, ktorá prezrádza, že nemôžeme z našej osobnosti natoľko odstúpiť, aby sme jej bytie nebrali ako merítko, za základ všetkého jestvujúceho. Pretože, aj keď by našou smrťou veškerá naša existencia vo všetkých smeroch skončila nebolo by tým ešte „všetkému koniec“. Ale všetko by existovalo okrem nás.

Je pravdepodobne dobré, odobrať tejto otázke najprv existenčný strach: pretože želanie, aby sme sa pomstili za svoju smrť tak, že si vezmeme mnohé so smrťou, sa tiahlo kultúrnymi dejinami ľudstva ako Čierna stopa: Rodinné tragédie s mŕtvymi partnerkami, deťmi a následnou sebevraždou, hrobky mocnárov so zavraždenými manželkami, zavraždenými dvoranmi a otrokmi, ako i zavraždenými stavitelmi gigantických hrobiek, aby sa zatajilo potomstvu miesto pochovania – všetko to vrhá šedé svetlo na otázku, či so smrťou všetko končí. Predstieraním nesmrteľnosti privilegiovaných sa bezmedzne vykorisťovalo, k smrti týralo a vraždilo.

V posledných desaťročiach prevzalo mnoho európanov na miesto židovsko-kresťanskej viery v onen svet myšlienkové modely ďalekého východu: Myslia si, že by si tam mohli svoj život zachraňovať vždy znovunarodeným sa v novej forme bytia. Odvolávajú sa sice na budhistické a hinduistické učenie, ale nevedia, že tam je znovunarodenie trestom a koniec znovunarodenia platí ako spasenie. Zatiaľ čo chce mudrc na Ďalekom Východe umŕtvit dychtivosť po živote, aby bol spasený keď zhasína, má europska varinta značne konzumné tvary: Človek nechce život len jedenkrát, ale viackrát konzumovať. Najlepšie – nekonečne často v nekonečných množstvách variánt. To je čisté baženie po živote a zvrátenie budhistických myšlienok. Ale aj kresťanskému modelu života na onej strane smrti býva často mylne porozumený. Bežne sa hovorí o „pokračovaní života po smrti“. To nie je ale v žiadom prípade

biblické a kresťanské učenie, že „žijeme“ ďalej po smrti, ako by smrť bola len zdanlivá. I pre veriaceho kresťana je smrť koncom pozemského života podľa zákonov pomínutelnosti. Výrazy kresťanstva pre život na onej strane smrti sú náročné. Budeme prebudení, budeme znova stvorení, budeme premenení. O bližšom biblia mlčí. Jej predtuch, obavy a nádeje zahluje do obrazov – pekla a neba. Utrpenia a šťastia, viny a odmeny, ohňa a hudby. (V tomto by sme nemali vidieť presný popis cesty na onen svet.)

Oznámením „budeme všetci premenení“ si siaha biblia k pojmu antických mýtov – metamorfóze. Presne preložené to znamená „zmenu podoby“ (grécky: Morphé – podoba). Avšak poznáme len pozemskú podobu – tú na onej strane nepoznáme a je tiež neznáma pozemským pojmom. Ako by sme mohli niečo, čo stojí z onej strany času a priestoru, popísať skrze našu pomítnosť, pomocou nášho myslenia, ovplyvneného viazanosťou na čas a priestor?

Nezostáva nám nič iné, než nezodpovedateľnú otázku nechať otvorenú – aj keď je to v protiklade k našej ľudskej zvedavosti a túžbe po vševedení a padne nám to za ťažko. Veriaci si budú možno ceniť predsa len práve tú neistotu, pretože v temnote zostáva niečo, čo by sa popisovaním a zjednodušovaním znehodnocovalo – a sice to, čo podľa biblie „Boh pripravil tým, ktorí ho milujú“.

Kardinál Josef Beran blahorečen?

Kardinál Josef Beran se narodil v Plzni 29. prosince 1888. Po maturitě studoval teologii v České papežské koleji v Římě, kde byl vysvěcen na kněze 10. června 1911. Po návratu do pražské arcidiecéze byl postupně kaplanem, katechetou a ředitelem učitelského ústavu u sv. Anny v Praze. V roce 1932 se stal profesorem pastorální teologie na teologické fakultě univerzity Karlovy a současně rektorem pražského kněžského semináře, kde velmi horlivě apoštolsky působil. V roce 1942 byl nacisty zatčen a vězněn v koncentračních táborech Terezín a Dachau, kde několika spoluvězňům zachránil život. Po návratu do Prahy v červnu 1945 se ujal řízení semináře, 7. listopadu 1946 ho pak Pius XII. jmenoval pražským arcibiskupem. Biskupské svěcení přijal v katedrále sv. Víta 8. prosince téhož roku. V roce 1947 byl nadšeným organizátorem celonárodních svatovojtěšských oslav. Po komunistickém převratu v únoru 1948 hájil neohroženě práva církve proti násilí, a proto byl na den Božího těla 1949 internován nejprve v Arcibiskupském paláci a pak zcela oddělen od světa na pěti různých místech. Až koncem roku 1963 mu bylo státními orgány dovoleno v Mukařově přijímat návštěvy, ale zakrátko byl převezen do odlehlého Radvánova. Tam jej zastihlo sdělení papeže Pavla VI. o jmenování kardinálem v konsistoři stanovené na 22. únor. Československá vláda mu v případě odletu odmítala souhlas k návratu. Kardinál Beran nejprve váhal, ale nakonec přijal své vyhoštění za příslib, že do Prahy přijde apoštolský administrátor v osobě biskupa Františka Tomáška. Při posledním zasedání Druhého vatikánského koncilu hájil právo na náboženskou svobodu. Během svého vyhnanství konal horlivě pastýřské návštěvy českých krajanů po celém světě. Zemřel v Římě 17. května 1969 a protože vláda nepovolila, aby byl pohřben ve své pražské katedrále, Pavel VI. mu vyhradil místo v kryptách baziliky svatopetrské, kde jsou normálně pochováni jen biskupové římské. Papež Jan Pavel II. dal jeho hrob ozdobit nápisem.

Motlitba ke kardinálu Josefu Beranovi (pro soukromou pobožnost)

Dobrotivý Bože, Tys vyvolil svého služebníka Josefa kardinála Berana, arcibiskupa pražského, aby šel po stopách Tvého syna a v dobách pronásledování byl oporou církve v naší vlasti.

Našel-li jsi zalíbení v jeho životě a obětech, veď nás, prosíme, svým svatým Duchem, abychom se dovedli modlit jako on, abychom dovedli spojovat své bolesti a utrpení s obětí Tvého syna na kříži a abychom nikdy neztráceli naději a důvěru v Tvou láskyplnou prozřetelnost. V této naději a důvěře, že sám tvůj duch povede naši motlitbu „vzdechy, kterou jsou ve shodě s Tvou svatou vůlí“ (srv. Řím 8, 26–27), Ti nyní předkládáme tuto záležitost (vyjádříme ji svými slovy). Svěřujeme ji do přímluv kardinála Berana s prosbou, abys jejím vyslyšením oslavil i našeho pastýře, který během svého života pomáhal a těšil všechny, kdo se k němu obraceli. Odvažujeme se prosit i za věci, které jsou lidským silám nedosažitelné, protože sama církev nás k tomu povzbuzuje, když prohlašuje za blahoslavené a svaté ty, na jejichž přímluvu se udály zázraky.

Prosíme o to ve jménu našeho Pána Ježíše Krista, který s Tebou a duchem svatým žije a kraluje na věky věků. Amen.

Případná vyslyšení sdělte, prosím, na adresu:

Postulátor procesu blahorečení kardinála Josefa Berana
Interdiecézní tribunál Hradčanské náměstí 56/16
119 02 Praha-Hradčany

S církevním schválením pražského ordinariátu Č.j. 4178/98

Falešný poplach o Rakousko

Andreas Laun, světící biskup Solnohrad

Hitler je už zase mezi námi, ale opravdu nenosí tvář Jörge Haidera.

I když bych věřil, že Haider je „nácek“, rychle bych poprosil iritované evropské přátele: Tak ne, ještě nešikovněji byste to vůbec nemohli udělat. Zkoušejte a odpovídejte s obezřetnou moudrostí následující otázky: Je Haider opravdu ten, za kterého ho pokládáme? Když ano: Jak velké je nebezpečí, které může (v nejhorším případě) od něho vycházet? Nestačí přece jenom zákonné síly samoléčení naší země? Když ne, jaké zákony a smluvní ustanovení bychom mohli podle smluv odpovídajícím způsobem (!) použít? Když chybí: Jaké zákony by měla EU vydat, aby byla ozbrojena proti ohrožení zprava nebo zleva v jednom z jejích členských států.

K tomu: „Učte se dějiny“, chtěli bychom zavolat našim sousedům: Když totiž vykonávalo silné Hitlerovo Německo tlak na Rakousko, nechali nás dnešní země kritiků samotné. Tehdy byla většina Rakušanů sice neblaze rozhádaná, ale v odmítnutí Hitlera byla za jedno – Rakousko tenkrát nebylo „nacistická země“, a dneska není také a nebude jí také s pomocí Boží nikdy – i když takových bylo dost, kteří pak z různých důvodů odpadli a několik málo

nepoučitelných ještě pořád žije.

Kromě toho Rakušané také nejsou nepřátelští k cizincům. Jinak by nebyla humanitární akce „Soused v nouzi“ a Rakušané by nebyly bývaly znovu a znovu velkoryse přijímaly v průběhu let uprchlíky. Pravdou je, že jako mnohé jiné státy, má i Rakousko problém s velkým počtem přistěhovalců z jiného kulturního okruhu (a oni je mají také s námi). A o tom se snad bude smět i muset mluvit.

Teď se ale prý v Haiderovi objevuje znovuprobuzený „hnědý ďábel“, ale tam, kde ho celý západní svět opravdu pustil, se nerozpozná, protože si svůj „kožich“ zbarvil jinak. Vlaky do Osvietimi jely totiž po dvou „kolejích“. Jednu „kolej“ kladli ti, kteří („pravícově pozitivisticky“) věřili, že neprávem se stane právem jenom proto, že tak roz-

hodli, druhou „kolej“ kovali ti, kteří páté Boží přikázání postavili mimo platnost. Po roce 1945 na to mnozí otrěseně nahlíželi a vrátili se zpět k staré židovsko-křesťanské tradici vyššího, stát omezujícího práva a k svátosti lidského života. Ale tento úsudek se znovu ztratil, znovu se položily staré koleje a první vlaky už zase jedou. Ve Spojených státech je dovoleno, aby se děti ještě těsně před narozením zabíjely a podobné zprávy – týkající se nenarozených, starých a postižených – máme ze všech západních států.

Během toho, co se vše proti Rakousku obrací a křičí „hoří!“, není vidět, že velký požár už plane všude. Rozhodující síly západního světa se posmívají nápadu, že někdo vyšší by mohl omezit jejich moc. Proto chtějí uznávat jenom odstupňované právo na život. Už neplatí nedotknutelnost lidského života, protože člověk existuje nýbrž člověk má právo podle míry toho, jestli dosáhne nutného počtu bodů: stáří, výkonnost, zdraví ...

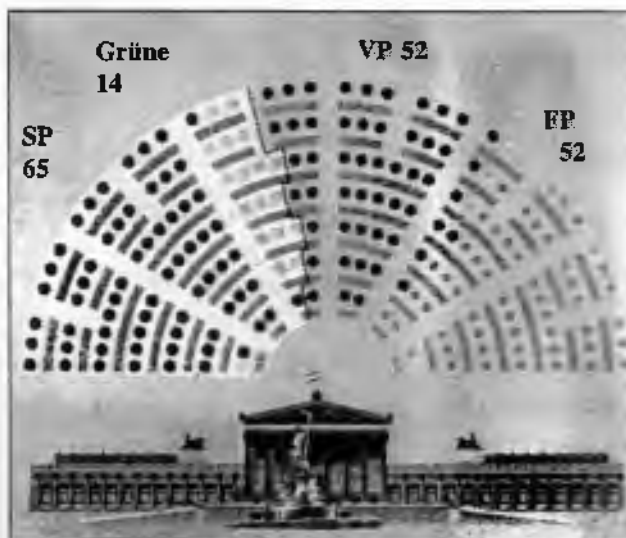
Tímto je Hitler, jestli chceme, nebo ne, opravdu znovu mezi námi: když je dovoleno někomu kvůli chybící kvalitě A zabít, budou zítra k tomu zmocnění kvůli kvalitě B a C.

Kancléř Wolfgang Schüssel

čtk

Předseda konzervativní Rakouské lidové strany (OVP) Wolfgang Schüssel (54) stojí od včerejška také v čele nové rakouské černo-modré koaliční vlády. Především kvůli koaličnímu partnerovi, nacionalistické straně Svobodní Jörga Haidera, se dostal pod mezinárodní tlak, který v Evropě nemá obdoby, ale koaliční jednání se soc. dem. při pokusech o sestavení vlády ztroskotala kvůli přemrštěným, stále se stupňujícím požadavkům lidovců při dělení moci. OVP získala post kancléře po 30 letech.

Schüssel se narodil 7. června 1945. Po studiu práv nastoupil v roce 1968 na místo tajemníka poslanecké skupiny lidovců. Po sedmi letech se stal generálním tajemníkem Rakouského hospodářského svazu. V roce 1979 vstoupil jako poslanec do Národní rady. V dubnu 1989 byl povolán do vedení ministerstva hospodářství ve vládě Franze Vranitzkého. S heslem „méně státu, více soukromého“ se zapsal jako zastánce privatizace. Po krizi OVP způsobené stálým poklesem preferencí v dubnu 1995 nahradil Erharda Buseka v čele strany a v zápětí místo něj nastoupil také do čela ministerstva zahraničí a jako šéf lidovců byl auto-

matically jmenován i vicekancléřem. Dosavadním vrcholem jeho kariéry bylo rakouské předsednictví v Radě EU v roce 1998. S titulu ministerské funkce vstoupil do roku 2000 za Rakousko jako výkonný předseda organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě. Ve straně má pevné postavení. Je ženatý, má syna a dceru. Jeho charakteristickým znamením je pečlivě uvázaný motýlek, koníčkem pak horská turistika a hra na klavír.

Co slibují Schüssel s Haiderem

Úplný text preambule ke koaliční dohodě lidovců a Svobodných

Odpovědnost pro Rakousko – budoucnost v srdci Evropy, tak se jmenuje text, který vypracoval rakouský prezident Thomas Klestil. Podpis Haidera a Schüssela pod tímto prohlášením byl zřejmou podmínkou jmenování nové rakouské koaliční vlády lidovců a svobodných.

Spolková vláda zdůrazňuje svou neochvějnou oddanost duchovním a morálním hodnotám, které jsou společným dědictvím Evropanů a pravým zdrojem individuální a politické svobody i právního státu, principů, které tvoří základ každé skutečné demokracie.

Spolková vláda usiluje o respekt, toleranci a porozumění pro každého lidského jedince bez ohledu na jeho původ, vyznání i světový názor. Odsuzuje jakoukoli podobu diskriminace, netolerance a demagogie ve všech oblastech a aktivně s ní zápasí. Snaží se o společnost prostoupenou duchem humanismu a tolerance vůči příslušníkům všech sociálních skupin.

Spolková vláda pracuje pro Rakousko, ve kterém by neměly nacházet místo xenofobie, antisemitismus a rasismus. Učiní rozhodné kroky, aby zamezila všem formám myšlení, které prahnu po pošpinění lidské bytosti, bude aktivně působit proti šíření takových myšlenek a zaměří se na celkový respekt k právům a základním svobodám lidí jakékoli národnosti, ať už se v Rakousku zdržují z jakéhokoli důvodu. Uznává svou zvláštní odpovědnost za dohled nad zvláštním zacházením s etnickými a náboženskými menšinami. Spolková vláda podporuje Chartu evropských politických stran pro nerasistickou společnost a zavazuje se k práci na příkladném uskutečňování jejích základních principů v Rakousku.

Spolková vláda se zavazuje k ochraně a prosazování lidských práv, jakož i k jejich bezpodmínečnému uplatňování na národní i mezinárodní úrovni. To je také důležitý příspěvek k předcházení válkám a vnitrostátním konfliktům, jež vyúsťují do násilí na právech lidí, kteří se cítí vyháněni nebo jsou dokonce donucováni k tomu, aby opustili rodnou zemi.

Spolkovou vládu zavazují zásady pluralitní demokracie a vlády zákona, jak je obvyklé u všech členů Evropské unie, které jsou rovněž zakotveny v rakouské ústavě a tvoří podmínky pro členství v Radě Evropy. Práva a svobody zachycené v Evropské úmluvě o lidských právech, které jsou v Rakousku ústavně zaručeny, tento závazek jasně vyjadřují.

Spolková vláda se hlásí k evropskému mírovému projektu. Spolupráce mezi koaličními stranami je založena na podpoře členství Rakouska v Evropské unii. Spolková vláda je vázána principy svobody, demokracie, respektu k lidským právům a základním svobodám právního státu, které jsou v článku 6 Smlouvy o Evropské unii společné pro všechny členy Evropské unie. Budoucnost Rakouska spočívá v prohloubení integrace a rozšíření Evropské unie. Zvláštní odpovědnost za pokračování integračního procesu a mnohem pevnější zakotvení evropské myšlenky v každodenním životě vychází z rakouských dějin a geopolitické situace. Mimořádný význam pro zajištění míru a stability v jedenadvacátém století bude mít transatlantická spolupráce.

Evropská unie jako společenství hodnot odpovídá za definitivní koncepci budoucího rozvoje evropské integrace. K tomu patří zejména práce na Chartě o základ-

ních právech EU. Rakousko podporuje činnost směřující proti všem podobám diskriminace, uvedeným v článku 13 Smlouvy o Evropské unii.

Živá demokratická kultura a právní stát vyžadují, aby vztah mezi státem a občany vytvářel jednotlivcům nové prostory svobody a odpovědnosti. Ve výkonném moderním státě existují funkce, které mohou lépe vykonávat jednotlivci nebo nestátní subjekty.

Spolková vláda se však zavazuje nadále důrazně podporovat veřejnou sociální péči a služby pro všechny občany, kteří potřebují státní pomoc a podporu. Vztahuje se to zejména na ty osoby, které nemohou využít výhod a příležitostí, jež přináší modernizace, stále významněji ovládající naše životy. Zásada solidarity také znamená, že se pozornost musí zaměřit na potřeby a očekávání budoucí generace, aby byly zajištěny rovné šance pro všechny členy společnosti a jejich plány do budoucna.

Spolková vláda si přeje posílit postavení Rakouska jako země orientované na výkon a soutěž. To zajistí nynější zaměstnanost, vytvoří nové pracovní příležitosti a zabezpečí naši zemi prosperitu. Vstup Rakouska do Evropské unie a zajištění účasti evropské měnové unii byly a zůstávají důležitými předpoklady budoucí ekonomiky a zaměstnanosti v Rakousku. Rakouské sociální partnerství se osvědčilo v rakouském průmyslu, a přispělo tak k udržení sociálního smíru. Spolková vláda se zavazuje k pozorné spolupráci se sociálními partnery, ale zároveň doporučuje nezbytnou připravenost k reformě sociálního partnerství, například pokud jde o společenské pojišťovací struktury – včetně volby představitelů pojištění a posílení služebního charakteru institucí sociálního partnerství.

Spolková vláda si je vědoma toho, že Rakušané musejí energicky navazovat na velké výdobytky minulosti a dál rozvíjet sílu Rakouska.

Rakousko přijímá svou odpovědnost vyplývající z tragické historie dvacátého století a strašlivých zločinů národněsocialistického režimu. Naše země stojí tvář v tvář světlým i temným stránkám minulosti, dobrým i špatným skutkům všech Rakušanů a nese za ně odpovědnost. Nacionalismus, diktatura a nesnášenlivost přinesly válku, xenofobii, otroctví rasismus a hromadné vraždění. Jedinečnost zločinů holocaustu, v dějinách bezprecedenční, nabádá k soustavné ostrážitosti vůči všem podobám diktatury a totalitarismu. Projekt Evropské unie vytvořit tolerantní, demokratickou a prosperující Evropu, k níž se spolková vláda bezpodmínečně hlásí. Je nejlepší zárukou proti opakování temných kapitol rakouské minulosti.

Spolková vláda se zavazuje k sebekritickému přezkoumání národněsocialistické minulosti. Zajistí bezvýhradné objasnění a odhalení struktur bezpráví i předání těchto znalostí přicházející generaci jako varování pro budoucnost. V otázce nucených prací za národněsocialistického režimu bude spolková vláda usilovat o to, aby dospěla k objektivnímu řešení v duchu zprávy rakouské komise historiků, přičemž zohlední prvotní odpovědnost zainteresovaných společností.

Vládní strany se zavazují k nové podobě vlády a spolupráce. Chtějí řešit problémy, zabývat se výzvami a soustavně využívat příležitostí, protože jim záleží na rakouské budoucnosti v Evropě. Rakousko jako stabilní a spolehlivá země partnersky přispěje k pokojnému a bezpečnému životu v Evropě a ve světě.

Novátor, romantik, demagog, fašista?

Egon Mazner, eremitní profesor pro finanční vědy

Čtrnáct členských států, které spolu s Rakouskem tvoří EU, si to zlehčilo. Odůvodňují bojkot proti nynější vládě Rakouska jednohlasně tím, že Jörg Haider je prý se svou podporou rasismu a nenávisti k cizincům pravicovým extremistou.

Tento nálezný se zakládá na poznání elity politického myšlení v Rakousku. Robert Menasse vidí Jörga Haidera jako novátora a osvoboditele od nudy sociálního partnerství a ztuhlosti poměrů. Andreas Molzer už dlouho podporuje tento názor, který v Haiderovi vidí ledoborec a varuje před „Umvolkung“ a od předních německých politiků a médií: hrabě Lambsdorff (FDP), Edmont Stoiber (CSU) a FAZ. Jiní, jako Rudolfg Burger vidí Jörga Haidera jako politického romantika. Tento filozof z Vídně podkládal tento názor ve své „Řeči k situaci národa“ (Vosí hnízdo 118, 2000). Jiní zase, jako Johannes Voggenhuber, vidí v něm neofašistu nebo Menasse, obnovujícího austrofašistu. Jsou si ale za jedno, že mobilizuje a rozdmýchává strach, jak je pro demagogy typické.

Sotva si někdo z rakouských myslitelů a básníků myslí o JH, že je neonacista. Jak taky? Těch 900 000 hlasů, které JH získal během svého šestnáctiletého vůdcovství přicházejí s SPO a OVP a hlavně od

voličů, kteří se narodili po roce 1970. Jaké alternativy měli ti, kteří nebyli spokojeni se starou koalicí?

Kdo nebo co je momentálně nejzajímavější rakouský politik? Tady jsou jednou Haiderovy stále proměny vnějšího vzhledu, inscenování a užívání jazyka a tím stupňování pozornosti. Přesto jsou v něm i konstanty.

1. Neustálá kritika od oprávněné až k pomluvám s všepřítomným ponižováním těch „vysokých“ a instituce rakouského státu.

2. Jörg Haider je a zůstane velkoněmeckým svým původem i smýšlením o „slušnosti“. (Tímto slovem chválil Hainrich Himler jatka SS-manů.) Jeho opravdové působení je ohraničené jedinečně skrze nabízející se možnosti. On byl a je rozhodnut vybojovat

vedení FPO jako vedení Rakouska, pod čím rozumí pouze „německo-rakušany“.

3. Jörg Haider je od základu destruktivní a upřednostňuje naproti civilnímu řešení konfliktu duel proti právě ním definovanému nepříteli. To se projevuje i v jeho ponižujícím způsobu užívání jazyka. Denuncuje v Rakousku od státního prezidenta počínaje všechny nositelé úřadů a tím tyto samotné. Pak přicházejí na řadu jiné státy. Negativní následky pro zemi a obyvatele jsou mu lhostejné.

Mezi zahraničními pozorovateli existují i znalci rakouských kulturních dějin. Oni se nechají inspirovat od politické filosofie Hanswurst, kterou vytvořil Gerald Stieg, dnes germanista na Sonboně před mnoha léty. Poznávají v Jörgu Haiderovi stylizovaného znovu přichozího, postavu předměstského divadla. Je to ten, který vždycky brojí proti vrchnosti, destruktivní anarchista, Hanswurst, zvaný „Wurstel“ (Kašpar).

„Hanswurst“, to se ví, nezná ani hranice, ani proporce. S „Hanswurstem“ nelze vyhrát válku ani v Rakousku, ani v Evropě. Ten má svoje místo na předměstském jevišti, v pivním stanu nebo u stolu pro stálé hosty. A tam by také měl zůstat.

Nechte Haidera v Korutanech, řekla Ferrero-Waldnerová

čtk

BRUSEL / VÍDEŇ – „Neposlouchejte korutánského hejtmana Jörga Haidera, poslouchajte kancléře, prezidenta a mě. Nechte Haidera tam, kde je, v Korutanech,” vyzvala včera v Bruselu tisícovku novinářů z mnoha zemí rakouská ministryně zahraničí Benita Ferrerová-Waldnerová. Touto odpovědí reagovala na početné otázky týkající se kontroverzních výroků šéfa rakouské Strany svobodných (FPO) Jörga Haidera, která je součástí nové vládní koalice.

Nová šéfka rakouské diplomacie se včera poprvé zúčastnila zasedání Rady pro všeobecné záležitosti Evropské unie, složené z ministrů zahraniční „patnáctky”. Již před jednáním bylo zřejmé, že Ferrero-Waldnerovou nepotká v kruhu jejích resortních kolegů stejný osud, jako minulý pátek novou rakouskou ministryni práce a sociálních věcí a členku Haiderovy FPO Elizabeth Sicklovou. Při jejím vystoupení na neformální schůzce ministrů práce v portugalském Lisabonu opustily zástupkyně Belgie a Francie demonstrativně jednací místnost.

Neblokovat rozšiřování

„Jasně jsme se dohodli, že to, co je unijní, není sankcí zašazeno. Bilaterální politické styky provozovat nebudeme,” řekl ČTK šéf dánské diplomacie Niels Helveg Petersen. Přesto však byla šéfka rakouské diplomacie, která je členkou konzervativní lidové strany (OVP), svými ostatními kolegy přijata spíše chladně.

Rakouská ministryně zahraničí na následné tiskové konferenci vyjádřila své přesvědčení, že příchod FPO do vlády žádným způsobem neohrozí tempo rozšiřování Evropské unie na východ. Čtrnácti členským státům v unii Ferrero-Waldnerová vyčetla, že zmrazením bilaterálních oficiálních vztahů s její zemí nepostupovaly podle Smlouvy o EU. Na její kritiku reagoval odmítavě portugalský ministr zahraničí Jaime Gama, jehož země nyní unii předsedá. Podle jeho slov je EU především politickou unií, takže „zcela legitimně zaujala politický postoj” vůči hrozbě příchodu Haiderovy strany do vlády.

Ministři zahraničí členských zemí EU včera rozhodli o formálním zahájení budování evropské „vojenské síly”, která má mít od příštího roku pevnou organizační strukturu. V roce 2003 by měly být členské státy schopny poskytnout pro potřeby vojenských operací EU na 60 tisíc příslušníků jednotek rychlého nasazení.

Proč chci být dál také Rakušanem

Pavel Kohout, spisovatel a dramatik, Praha – Vídeň

Být Rakušanem mě donutila československá státostrana, když mne 4. října 1979 v noci jednotka pohraničnicků v Nové Bystřici násilím odvěkla do auta, odtlačila za hranici, zavřela pancéřovou závoru a zhasla.

Být Rakušanem mi umožnil kancléř Kreisky, když jsem odmítl požádat o jiné občanství, abych tím neuznal násilí, kterými jsem byl připraven o vlast. Nemůžete běhat po světě jako bezdomovec, rozhodl, a jeho vláda mi podle zákona propůjčila občanství české.

Být Rakušanem bylo příjemné v dobách, kdy se Rakousko stalo pro svou nádhernou krajinu, vysokou prosperitu a všeobjímající neutralitu miláčkem Západu i Východu. Jako Rakušan jsem mohl i do Ceausescovy polepšovny, jediné země, kterou směli občas navštívit mí příbuzní z polepšovny dra Husáka.

Být Rakušanem začalo být obtížné, když si většina mých nových spoluobčanů zvolila za prezidenta muže, který ve svém životopisu zapomněl, že byl členem SA, a navíc tvrdil, že ve funkci štábního důstojníka Wehrmachtu v Soluni přehlédl, jak odtamtud odvěkli do plynu šedesát tisíc židovských obětí. Občas mi někdo neznámí mé biografie vyčetl, že mám pas Waldheim-Heimat, na což jsem popravdě odpověděl, že já volil toho kandidáta, který prohrál.

Být Rakušanem jsem pomalu přestával, když mi vrátili české občanství s komickým dopisem, že jsem je nikdy neztratil. Od té doby jsem stále častěji předkládal na hranicích český pas a těšil se z toho, když mi i Peruánci uctivě salutovali nadšeně volající Havel, Havel! Jako bych se po dlouhém

pobytu v potápěčském zvonu pomalu nořil z vody, začínal jsem být znovu, čím se cítím nejvíce: Pražanem.

Být Rakušanem je opět svízelné v poslední době, kdy před nimi mnozí zvedají pravicí a zdraví je jako obyvatel Haiderlandu, protože povolební hrátky umožnily straně s nebezpečnou orientací dostat se do vlády. Takže teď opět vytahuji rakouský pas, abych připomněl, že jsem volil dočasně poražené.

Cítím se povinen připomenout každému, koho mohu dosáhnout, že mistry politických přemetů a převleků volilo pouze třicet procent Rakušanů. Cítím se nucen vysvětlit, že dlouhá samovláda socialistů a pak jejich neméně dlouhá koalice s lidovci vytvořily situaci, že pomalu nebylo možné stát se v Rakousku primářem, přednostou nádraží či velitelem četníků bez červené nebo černé stranické knížky.

A snažím se upozornit, že takto by nejspíš dopadla i Česká republika, kdyby opoziční smlouva, která se mi v dané etapě jeví spíše jako stabilizační než katastrofická, trvala déle, než nezbytně musí.

Výzvu filmového režiséra Costy Gavrasy, aby umělci a intelektuálové z celého světa zastavili předvádění a vystavování svých děl

v Rakousku, mám za krajně nešťastnou. I jako čeští zakázaní autoři jsme proti vůli zdejšího režimu povolovali uvádění našich věcí v Kapském Městě z přesvědčení, že pomohou protivníkům apartheidu!

Být Rakušanem je v této chvíli nevděčné, když mateřská loď Evropy, která i podle mne byl povinna výstražně vystřelit pře příď lodí nabírající riskantní kurs, zahájila kanonádu zraňující i těch sedmdesát procent Rakušanů, kteří stojí za ideály Evropské unie, a právě proto mohou odčinit pomýlení svých lídrů výhradně demokratickými postupy.

Každý psycholog ví, že kolektivní postih, při němž trpí většina nevinných, mnohé z nich radikalizuje a přivádí zbytečně do tábo-
ra voličů z trucu. Trestat, jak navrhuje kolega Gavras dokonce i rakouské děti zákazem promítání filmů Walta Disneye, je naprosto neúměrné.

Bojkot, který dosud nesrazil na kolena ani Saddáma Husajna a Miloševiče, je navíc uplatňován proti společnosti o jejímž zásadním směřování nemůže být pochyb, jak o tom ostatně nejlíp svědčí odpor vůči krajním pravidlům uvnitř jí samé.

Přesto že Vídeň byla v dostřelu sovětských děl, rakouská demokracie od roku 1956 pomohla statisícům Maďarů, Poláků, Čechoslováků a občanů NDR ke svobodě a pak i celému světu k pádu železné opony. Ani pro mě není rakouské občanství, které mi nadále zůstalo k českému, zimní kabát, který lze v létě odložit. V plné důvěře, že rakouští demokraté nejlépe překonají krizi za pomoci Evropanů, a ne v jejich klatbě, chci solidárně s nimi být dál i Rakušanem.

Ve stínu Haidera

Zbyněk Petráček, Praha

Žijeme v době, kdy s politiky odcházejí pamětníci války, kdy mizí sentiment a ke slovu se dostává hájení vlastních zájmů. V sobotu 12. února proběhla taková generační výměna v čele Sudetoněmeckého krajanského sdružení. Tak jako v čele německé spolkové vlády Helmuta Kohla (ročník 1930) Gerhard Schroder (1944), Franze Neubauera (1930) nyní vystřídal Bernd Posselt (1956). Máme zapomenout na autentickou Neubauerovu slzu dojetí, když se dívá na svůj rodný domek v západočeské Velké Hledešce, a zvyknout si na nekompromisní styl Posselota? Tak jednoznačné to není. Neubauer byl předsedou sdružení jeho mluvčím, ale na příště budou funkce rozděleny: Posselt je předsedou, zatímco mluvčím – tedy tím, kdo zastupuje sdružení navenek a určuje jeho politiku – se stal Johann Bohm (1937). Posselt se narodil již v Německu, Bohm pochází z Dasnic na Sokolovsku, ale hlavně je předsedou bavorského parlamentu, což znamená politickou posilu pro naše bývalé krajany. Co může dotyčná změna znamenat v praxi?

„Neubauer odchází, střídá ho ještě tvrdší Posselt“ čteme v novinách. Jenže jakýkoliv představitel sudetských Němců musí být tvrdý – přinejmenším ve smyslu odmítání Benešových dekretů. Už proto, že je šéfem lobbistické skupiny. Na rovině stranické volí pravíci sudetský Němec CSU, levíci pak SPD. Ale co se týče názorů na kolektivní vinu, její zosobnění v Benešových dekretu a hlav-

ně na jejich neslučitelnost s dnešními poměry v Evropě, v tom se – co by lobbistický skupina – všichni shodnou. Chtít po Posseltovi (Bohmovi či jakémkoliv jiném představiteli sudetských Němců), aby přestal bojovat za zrušení Benešových dekretů, je totéž jako chtít po zástupci skotských palíren, aby začal bojovat za prohibici.

I proto Johann Bohm pronesl tato slova: „Evropská unie by v otázce Benešových dekretů měla postupovat proti Praze stejně tvrdě jako proti nové rakouské vládě.“ Náprava křivd z doby války je dnes evropskou linií. Používá ji i sám Haider, jak doložil v televizním interview: „Vláda, která je vlastenecká, musí být připravena nést důsledky minulosti, a když jsme spáchali velkou nespravedlnost vůči našim židovským spoluobčanům nebo vyhladili jejich rodiny, musíme přijmout příslušná opatření.“ Haider je pro odškodnění obětí nacismu, pro náhradu za otrockou či nucenou práci – hlavně proto, aby nárokoval odškodnění vyhnáných Němců. Nepřímo srovnává jejich utrpení s utrpením židovských obětí nacismu, což je nehorázné (není známo, že by nějaká konference ve Wannsee rozhodla o fyzické likvidaci Němců). Představitelé sudetských Němců srovnávají utrpení svých vyhnáných krajanů s utrpením Čechů v protektorátu, což – alespoň v počtu obětí na životech – řádově srovnatelné je. Ale například v oficiálním listu Sudetendeutsche Zeitung schází jakýkoliv odstup od Haidera. Právě to zaráží na generační výměně ve

vedení sudetských Němců. Když už se obě události časově kryjí, zkušený lobbista by zareagoval například takto: „Pan Haider má pravdu ve svém odsudku Benešových dekretů, má pravdu i ve svém tažení za jejich neslučitelnost s právem EU, ale jeho nacionalistickou a xenofobní rétoriku zásadně odmítáme. Pak by muselo spolkovou námitky i kovaný liberál.

Sudetští Němci chtějí žalovat české a rakouské banky

čtk

VÍDEŇ – Americká, německá a rakouská sdružení sudetských Němců chystají kolektivní žaloby na české a rakouské banky, napsal vídeňský týdeník Format. „Žaloby budou podány v příštích týdnech u amerických soudů,“ řekl mluvčí Sudetoněmeckého krajanského sdružení v Rakousku Gergard Ziehsele. Žaloby budou prý požadovat navrácení peněz z bank a pojišťoven, podíly z restitucí a především zrušení Benešových dekretů.

Žaloby budou podána také na banky rakouské, kam si Němci z obsazených území Československa, Jugoslávie a Rumunska před pádem nacistické říše převáděli své peníze, ale na útěku před sovětskou armádou si už nestačili vzít spořitelní knížky a doklady o kontech.

S komunisty – nikdy!

Jan Kasal, předseda KDU-ČSL

V LN mě zaujal titulek „Jane Kasale, jděte do toho“! Z pera šéfredaktora Literárních novin J. Patočky. Poněvadž výzva v nadpisu i obsah článku se mě týkají, cítím potřebu na něj reagovat.

Dávám za pravdu panu Patočkovi v jeho popisu vize společnosti podle V. Klause a jeho vztahu k otevřené občanské společnosti. Rozumím pocitům autora, které jsou asi blízké velké části našich občanů. Znechucení a obava nad vytvořením politicko-ekonomického kartelu, který si říká opoziční smlouva, jsou zcela oprávněné. Nemůžu však zásadně souhlasit se závěrem, ke kterému autor dospěl. Totiž, aby pro zánik tohoto škodlivého paktu uzavřela KDU-ČSL koaliční smlouvu s ČSSD za cenu, že bude tolerována komunisty. Otázka totiž nestojí: „Buď s komunisty, nebo s Klausem“, ale jak z tohoto politického marasmu ven.

Situace je opravdu na pováženou. Stírá se zde důvěra v politické programy, které se mění v cár bezcenného papíru. Tento stín dopadá samozřejmě na celou politickou scénu. Nechci a nemohu ovšem připustit, aby se morálka a politická kultura vytratily z našeho politického života úplně.

ČR je jednou z mála postko-

munistických zemí, ve kterých se komunistická strana odmítla reformovat a transformovat se v regulérní levicovou stranu, která akceptuje demokratické principy vlády a moci. KSČM se zdá být pilnou pokračovatelkou a vykonavatelkou obrazu KSČ se všemi příznaky k sklonu k diktatuře a totalitě. Náзор, že vyzvedneme-li komunisty s opozičních lavic, zabráníme tím dalšímu nárůstu jejich obliby, je podle mě zcela mylný. Vytvořila-li by se hypotetická vládní koalice ČSSD a KDU-ČSL a měla-li by ji KSČM podporovat, nečinila by tak pro krásné oči Jana Kasala či Miloše Zemana. Na stole by velice rychle ležel požadavek komunistů na konkrétní participaci na moci a rovněž seznam podmínek, kterými by takovou vládu mohla kdykoli vydírat. Nesmíme zapomenout na přísloví, že s jídlem roste chuť.

Mohu slíbit, že pokud budu předsedou KDU-ČSL, nikdy nedopustím, aby tato křesťanská a především demokratická strana dostal opět na politické výslunní ty, pro které je demokracie trpěným zlem. Ostatně KSČM je svým způsobem ve hře už delší dobu a jsou to právě strany opoziční smlouvy, které ji používají jako třetího do politického mariáše, jenž rozehráli. Obě

strany opoziční smlouvy tak činí především z prosté účelovosti. Pro posílení mocenských pozic jsou zřejmě přijatelné všechny prostředky. Svou roli hraje možná i sentiment těch, kteří teprve nedávno zahodili rudé knížky.

KDU-ČSL, ale i celá čtyřkoalice je proti tomuto oligarchickému spojení povinná bojovat, ale pouze demokratickými a standardními prostředky. Nikoliv však tím, že obětuje sama sebe a na svých troskách nechá vzniknout novou opoziční smlouvu bez V. Klause.

V závěru svého článku pan Patočka vyjadřuje obavu nad tím, že už brzy na nás z Pražského hradu bude shlížet V. Klaus a že J. Lux v tváři v tvář těmto hrozbám neváhal. Nevím, zda by J. Lux váhal, či ne, ale jsem přesvědčen, že můj přítel by jistě na spolupráci s extremistickou partají nepřistoupil.

Nejsem lovcem, který chce za každou cenu získat skalp V. Klause, ale politikem, který se snaží naplňovat důvěru svých voličů a bojovat demokratickými prostředky proti stylu škodlivé politiky. Proti stylu, který v zemích českých zakořenil a jehož výkladní skříň je právě opoziční smlouva. Každý česný politický boj má svá pravidla a zásady. Jednou z těchto zásad je: „S komunisty – nikdy!“

Chceme čtyřletý konflikt?

Jan Kasal, předseda KDU-ČSL

Samozřejmě nejsem nikterak nadšen z účasti extremistů v jakékoliv vládě. Musím ji však vzít jako skutečnost, na které lze jen těžko něco změnit. I z těchto důvodů jsem přijal pozvání sesterské ÖVP, které mi bylo tlumočeno rakouskou ministryní zahraničí. Cítil jsem jako povinnost ujistit se o postojích rakouských lidovců k našemu vstupu do EU a případných překážkách, které by mohly tomuto bránit. Pan kancléř Wolfgang Schüssel mě ujistil, že jeho postoj k České republice i k EU zůstává neměnný. Toto ujištění bylo také hlavním cílem mé cesty.

Musím kategoricky odmítnout tvrzení, že jednání mezi KDU-ČSL a ÖVP bylo v demokratické Evropě ojedinělou a diskreditační akcí, která poškodila zájmy České republiky. Tomuto jednání předcházela nejedna návštěva reprezentantů jiných politických stran či jejich poslaneckých klubů, a to zejména představitelů stran zastoupených v Evropské lidové straně – tedy straně, která tvoří nejsilnější frakci v Evropském parlamentu. I ona uznala za vhodné počkat s jakýmkoliv odsuzujícím výrokem vůči rakous-

kým lidovcům a monitorovat konkrétní kroky rakouské vlády. Právě z důvodu ochrany našich národních zájmů, mezi kterými vidím jako prioritu právě vstup do EU, bylo nezbytné ujasnit si tuto otázku právě s představiteli rakouské vlády.

Další dezinformací a dezinterpretací je údajné jednání předsedy německé CSU a bavorského premiéra Edmunda Stoibera s ÖVP a jeho podpora Jörgu Haiderovi. Pravdou však je, že pan Stoiber rakouské lidovce po parlamentních volbách nenavštívil a nikdy nevyjádřil podporu Haidrovi. Pokud k tomuto skutečně došlo, rád přivítám důkazy.

Názorů je mnoho, skutečnost však pouze jedna. Tato skutečnost je taková, že není možné žít po celé další čtyři roky konflikt s naším jižním sousedem a plnohodnotným členem EU. Pokud budeme mít ambici stát se členem tohoto společenství demokratických evropských zemí, nesmíme zapomínat na to, že kromě ostatních zákonodárných sborů zemí EU se bude o této otázce rozhodovat i v parlamentu rakouském.

Komunistické zločiny...

Jak to vypadá se stíháním komunistických zločinů k 25. únoru 2000

234 lidí bylo z politických důvodů popraveno

4 000 lidí zahynulo v koncentracích a vězeních

300 lidí zemřelo ve vyšetřovací vazbě

176 lidí bylo zastřeleno na hranicích při pokusu o útěk

88 lidí zahynulo v hraničních drátech napájených elektrinou

280 tisíc lidí bylo z politických důvodů odsouzeno

80 tisíc lidí bylo bez soudu posláno do pracovních táborů

60 tisíc lidí muselo vojnu odsloužit v Pomocných technických praporech

244 tisíc lidí emigrovalo

300 tisíc lidí bylo perzekvováno v zaměstnání či při studiu

281 lidí bylo násilně z Čech a Moravy odvečeno do SSSR

asi **100 tisíc** československých občanů bylo ze Slovenska do SSSR odvečeno po odstoupení Podkarpatské Rusi

11 tisíc lidí z politických důvodů prošlo zvláštním pavilonem psychiatrické léčebny v Bohnicích

... a trest

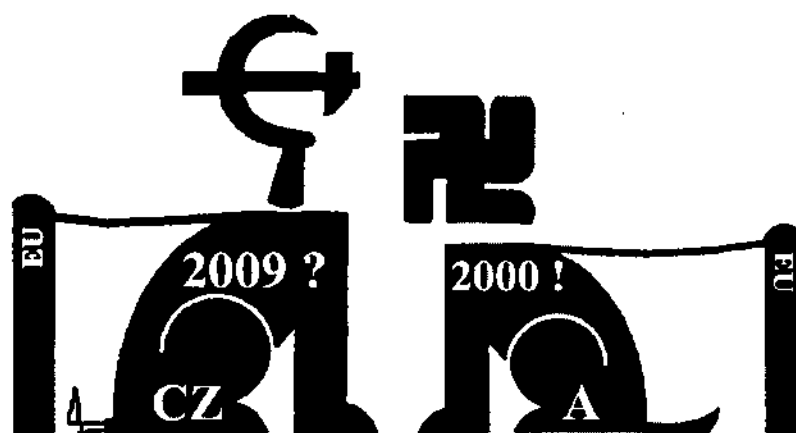
100 osob bylo stíháno k počátku února v 57 kauzách

47 lidí bylo obžalováno ve 27 kauzách

8 lidí bylo pravomocně odsouzeno

0 lidí nastoupilo výkon trestu

Musíme zůstat venku!

Ať žije 60. sjezd KSC!

Tomáš Čechtický, Kitzbühel

KSC znamená Kitzbuheler Ski Club a transparent s tímto nápisem visí nad nočním klubem Také Five, kam chodí prominenti. Na ulici lze potkat dýchavičného šedesátiletého šéfa formule 1 Berniho Ecclestonea s nádhernou třicetiletou manželkou Slavicí bývalou Miss Jugoslávie, „císaře“ německého fotbalu Franze Beckenbauera a současnou hvězdu Bayernu Mnichov Lothara Matthäuse – oba mají v Kitzbühelu domy. Je tu mistr světa F1 Mika Häkkinen, nejslavnější tenista historie Björn Borg, politici jako je Jörg Haider, filmoví herci např. Tobias Moretti, hvězda televizního seriálu Komisař Rex. Jen ten vlčák chybí.

Je sobotní večer. Maier ve sjezdu nezvítězil, dojel až čtvrtý.

Zato vyhrál jeho kolega z týmu Fritz Strobl a v „top ten“ je osm Rakušanů. Za zpěvu oslavného sloganu „Immer wieder Österreich“ spouštějí rakouští Rowdies v uličkách alkoholové orgie. Blikotavá iluminace pochodní, prskavek a stroboskopických světél, ryk desítek kapel, vyluzujících vše od dechovky po hard rock, sklenky s nápoji létající po barových pultech z hlazených ledových kvádrů, žhnoucí ocelové klobouky pouličních teplometů, dýmovnice, dělobuchy a nepřítelny jak – také to je sjezd v Kitzbühelu. Za vítězství na Hahnenkammu dostal Fritz Strobl 630 tisíc šilinků, Maier za čtvrté místo méně než sto tisíc. Ačkoli si v letošní sezóně v těchto penězích za umístění, preisgeld,

vydělal už hodně přes čtyři miliony šilinků, hlavní jsou peníze od osobních sponzorů. Reif-Feisen, Milka, BMW, lyže Atomic, boty Lange a nápoje Vitacan „lijí do své hvězdy zhruba po 15 milionech ročně. Jeden z nejbohatších sportovců Evropy tak vydělal vloni kolem 100 milionů šilinků, a bude-li jeho popularita růst podobným tempem i letos, prolomí bariéru 200 milionů.

Ed Podivinsky, který v poklidu večerí v jídelně Alpen hotelu několik kilometrů od epicentra kitzbuhelského šílenství, dojel patnáctý. „Jednou bych chtěl vyhrát,“ zasní se. „Víte, to znamená, že... jak se to řekne česky... že nikdy nejste mrtví. Vyhrát hahnenkamm znamená víc než vyhrát olympiádu.“

Merkelová má zelenou

Robert Schuster, Praha

Volker Rühe byl bezesporu smutným hrdinou regionálních voleb v německém Šlesvicku-Holštýnsku. Ještě donedávna měl bývalý křesťanskodemokratický ministr obrany desetiprocentní náskok před kandidátkou

vládní SPD Heide Simonisovou. Nikdo nepochyboval o tom, že se stane příštím premiérem. Pak však i na něj plně dolehla aféra s tajnými zahraničními konty jeho CDU. S tím, jak se objevovala nová odhalení, Rühe

ztrácel podporu u voličů. Ani skutečnost, že se jako jeden z prvních zřekl bývalého předsedy strany Kohla, nakonec jeho porážku neodvrátila.

Němečtí voliči už totiž nejednou prokázali, že při regionálních volbách se vyjadřují k otázkám, které hýbou celou společností. Rühe má však ještě jeden důvod, proč být zklamaný. Nikdy totiž neskryval, že angažmá v šlesvicko-holštýnské provincii považuje pouze za přestupní stanici na cestě k vyšším metám. Volební porážka proto výrazně zmenšila jeho šance, že by se mohl stát novým předsedou CDU. Jeho nejvážnější konkurence, generální tajemnici strany Angele Merkelové, proto asi nebude nic bránit tomu, aby se stala první ženou v čele strany.

Inferno
v Německu

Nezaměstnanost na Slovensku má gigantické rozměry

Petr Fischer, Bratislava

Ve dvaceti okresech je bez práce každý čtvrtý

Pod deseti procenty se drží jen Bratislavský kraj, Trenčín a Myjava

Krach řady podniků, nedostatek peněz ze zahraničí a nechť mnoha lidí pracovat jsou hlavní příčiny vysoké nezaměstnanosti na Slovensku.

BRATISLAVA – V téměř neřešitelný problém se proměňuje nezaměstnanost ve Slovenské republice. V říjnu tu práci marně hledal každý šestý Slovák. V některých slovenských okresech však pracuje jen každý třetí praceschopný člověk.

Smutný rekordman – Rimavská Sobota

Absolutně nejhorší situace je v okrese Rimavská Sobota. Říjnová nezaměstnanost tu vyskočila na bezmála čtyřicet procent. V některých oblastech je to však několikanásobně více. Výjimkou nejsou ani města a vesnice se sedmdesáti procentní a vyšší nezaměstnaností. Smutným rekordmanem je Lipovec – tam práci hledá 81 procent lidí. Rimavská Sobota trpí totálním rozpadem zemědělské výroby, krachem pivovaru i cukrovaru a dalších podniků. Navíc v okrese sídlí

početná romská komunita, která tvoří celou třetinu nezaměstnaných v této části Slovenska.

Mnohem horší než samotný počet nezaměstnaných je fakt, že volná místa nejsou prakticky k dispozici. Chodit na úřady práce se tak stává naprosto zbytečnou ztrátou času. Více než třiceti procentní nezaměstnanost má kromě Rimavské Soboty ještě dalších pět okresů (např. Rožňava a Trebišov), nad hranici 25 % se ale pohybuje dalších čtrnáct slovenských okresů. Mezi ně patří Košický kraj, kde je bez práce celá čtvrtina ekonomicky aktivního obyvatelstva. Vysoká nezaměstnanost na Košicku má jedinou příčinu: vážné problémy Východoslovenských železáren, které jsou tu naprosto dominantním zaměstnavatelem.

Bratislava – světlá výjimka

Jedinou světlou výjimkou v tomto výčtu černých čísel je hlavní město Bratislava, kde se nezaměstnanost drží pod psychologicky důležitou desetiprocentní hranicí. Hlavní měs-

to Bratislava již tradičně nabízí více pracovních míst než jiné oblasti. Místa poskytují nejen státní úřady, ale i banky, televize, rozhlas nebo bratislavský chemický gigant Slovnaft. I ten má ovšem v poslední době vážné finanční problémy. Naznačuje to, že ani Bratislava by si relativně nízkou nezaměstnanost nemusela do budoucna udržet.

„Bílými vránami“ mezi slovenskými městy jsou i Myjava s Trenčínem, ten se drží nad vodou díky fungujícím oděvním závodům (OZETA). Nezaměstnanost se dotahuje k hranici osmi procent. Mnohem horší než samotná čísla jsou ale výhledy do budoucna. Ekonomové totiž zatím nevidí žádné „světlo na konci tunelu“. Slovenská ekonomika prožívá snad nejhorší období v historii a její oživení se očekává nejdříve za rok.

Temné vyhlídky

Optimistické vyhlídky nenabízí ani slovenská centrální banka (NBS). „Do příštího roku se určitě situace o moc nezmění. Počet nezaměstnaných ale zůstane spíše tam, kde je,“ tvrdí guvernér NBS Marián Jusko. Důvod pro větší nezaměstnanost na Slovensku vidí šéf NBS i jinde. „Skupina lidí, kteří mají k práci trochu vlažnější vztah, je na Slovensku poněkud větší než v jiných zemích.“

Tvorbu nových pracovních míst – zatím největší kámen úrazu – by měl podpořit příliv zahraničních investic, s jejichž růstem vláda Mikuláše Dzurindy počítá. Proto se snaží zprůhlednit ekonomické prostředí a vytvořit atmosféru důvěry, která je pro zahraniční investory zcela stěžejní. Právě taková důvěra byla za vlády Vladimíra Mečiara podle analytiků vážně narušena.

Pokles nezaměstnanosti bude záviset i na tom, jak úspěšně a rychle proběhnou ekonomické reformy Dzurindova kabinetu. Atmosféra za našimi východními hranicemi ale naznačuje, že slovenští občané už nejsou ochotni snášet politiku tzv. „utažených opasků“ a záměr vlády přijímají velmi vlažně.

Které slovenské okresy mají nezaměstnanost nad 25 %

BANSKOBYSSTRICKÝ KRAJ

Rimavská Sobota	37,24
Revúca	34,25
Veľký Krtíš	31,08
Lučenec	26,78

PREŠOVSKÝ KRAJ

Kežmarok	28,73
Stropkov	28,71
Sabinov	28,38
Vranov nad Topľou	27,62
Svidník	26,65
Levoča	26,58
Medzilaborce	26,02
Humenné	25,98
Snina	25,07

KOŠICKÝ KRAJ

Trebišov	33,48
Rožňava	32,54
Sobrance	31,80
Michalovce	29,86
Košice okolí	29,10
Gelnica	28,98
Spišská Nová Ves	28,31

Když Gottwald pláče

Petr Holub, Praha

Výročí února připomíná rizika zdejší demokracie

V poledne zaplavilo Václavské náměstí na sto tisíc dělníků, aby oslavilo vítězství nad zrádci, a na potvrzení triumfu pracujících pochodovaly Prahou až do půlnoci ozbrojené Milice. Sám Klement Gottwald měl podle očitých svědků v očích slzy radosti. Tak proběhl 25. únor 1948, den, kdy u nás demokracie na dalších 41 let prohrála svůj boj s diktaturou. Dnes to zní jako hudba z jiného světa a sama vzpomínka na vítězství komunistů je natolik nepříjemná, že se k ní raději nevracíme. Patří ale k našim dějinám, a dějiny, jak známo, se mohou opakovat.

Všichni dobří soudruzi

Často se utěšujeme představou, že pád Československé demokracie před 52 lety jsme nezpůsobili mi, rození demokrati, ale že za to může Sovětský svaz. To je ale laciná útěcha. Faktem totiž je, že pro nastolení stalinistické diktatury v Československu nemuseli moskevští vládcí hnout ani prstem – stačilo jen počkat, až se zdejší demokracie zhroutlí. Šlo totiž o demokracii zvláštního druhu.

Ještě před koncem války byla ustavena v Košicích dohodou čtyř stran, komunis-

tické, sociálnědemokratické, národněsocialistické a lidové (všechny mají zástupce i v dnešním parlamentu). V březnu 1945 se dohodli, že napříště u nás nesmějí existovat žádné jiné partaje než právě jejich, a že všechny budou Čechům společně vládnout v Národní frontě. Ve skutečnosti ale vládla pouze jedna, komunistická strana, jejíž výsadní postavení potvrdil i výsledek voleb z roku 1946, kdy získala 114 hlasů v třísetčlenném parlamentu. Když zavedla plánované hospodářství, tvrdě znárodňovala a obsadila všechna důležitá místa v armádě i policii, menší strany dílem souhlasily, dílem se neodvažovaly veřejně protestovat.

Jinými slovy: tehdy jsme mohli poprvé poznat, jak vypadá demokracie, kde neexistuje žádná opozice. Ministři nekomunistických stran se mohli hádat ve vládních kuloárech, veřejně ovšem museli hájit politiku premiéra Gottwalda. Pokud se navíc komunistickému programu protivili v něčem opravdu důležitém, mohli se spolehnout, že sdělovací prostředky, které z větší části kontroloval Gottwaldův blízký spolupracovník Václav Kopecký, rozpoutají kampaň proti „reakčníkům“, později dokonce „agentům imperialismu“, a kdo ví, možná budou i někoho v této souvislosti jmenovat. To znamenalo politický konec.

Menší strany nebyly bolševickou kuratelou nadšeny, každá z nich ale spoléhala, že v příštích volbách, plánovaných na jaro 1948 komunisty porazí a získá stejné výsadní postavení, jaké měli dosud oni. Ani KSČ ovšem ve vládě nechtěla málo ochotné ministry, a tak oznámila, že ve volbách získá 51 % hlasů. Nakonec všechno vyřešila „demokraticky“ jinak. Část nekomunistických ministrů podala v únoru 1948 demisi v naději, že prezident Edvard Beneš okamžitě vyhlásí nové volby. Komunisté ale zorganizovali řadu protestních demonstrací a petic, přitom prezidentovi vysvětlily, že pouze oni dokážou (slovy Antonína Zápotockého) „udržet klid, zvláště ve výrobě“. Beneš raději nechal Gottwalda, aby nahradil sporné ministry podle libosti. Definitivním vysvědčením české demokracie se stalo parlamentní hlasování 11. března, kdy nový vládní program podpořilo 230 poslanců – více než polovina z nich nebyly komunisté. Pouze šestnáct poslanců při té komedii složilo mandát, ostatní se zdrželi nebo nedostavili, tři byli ve vazbě.

S čertem na zdi

Na první pohled je vidět, v čem se dnešek liší od časů před únorem a v čem je naopak podobný. Žádná z našich stran se nesnaží zavést diktaturu, za hranicemi také nečíhá o zuby ozbrojená velmoc, aby nás ovládla. Opoziční smlouva ale má něco společného s Národní frontou. Likviduje parlamentní opozici se stejným důsledkem jako před půl stoletím: věcí, které se týkají vlády, se dohadují za zavřenými dveřmi různých Hrzánských paláců a veřejnou diskusi nahrazují mediální kampaně. Posledním dokladem je úspěšná zimní ofensiva Václava Klause, která pomohla posílit roli ODS v opoziční smlouvě. Stojí za úvahu, jak by se v takových podmínkách dokázala Česká demokracie bránit schopnému populistovi, který chce neomezeně vládnout a který by dostal jen čtvrtinu hlasů ve volbách. Člověk by nesměl být skeptickým Čechem, aby nepřipomněl, že komunistická strana má už dnes, v dobách relativního blahobytu, důvěru pětiny občanů.

Sami strany vidí budoucnost stejným způsobem jako v dobách po válce. Ty menší – lidovci a Unie svobody – nás přesvědčují, že nelze dělat nic jiného než čekat na to, až se ve volbách 2002 dostanou k moci. ODS a ČSSD se zase snaží změnit volební systém tak, aby jim v příštích volbách spadla do klína vytoužená nadpoloviční většina hlasů. A podle posledního průzkumu STÉM dosáhl podíl lidí věřících, že diktatura je nejméně stejně dobrá jako demokracie, poloviny zdejší populace.

Povinnosti dětí v domácnosti

Mary Brameyer O'Brienová

Děti a jejich povinnosti. Tyto dva pojmy se snášejí jak kočka se psem. Na druhou stranu mi rodiče někdy až přehnaně optimisticky očekáváme, že naše téměř dokonalé děti budou mít stále své pokoje jak ze škatulky, že budou chodit pro čerstvé pečivo dřív, než je o to požádáme a vynášet bez reptání odpadkový koš. V našich sladkých snech se nehromadí ve dřezu použité nádoby, po podlaze se nepovaľují špinavé ponožky (trička, vlhké ručníky a promáčené rukavice) – a to vše bez našeho sekýrování.

Realita je však tvrdá. Ve skutečnosti je přemlouvání dětí k domácím pracím podobné, jako když se člověk snaží vytlačit do kopce plně naložený vlak. Ale vždy to tak těžké být nemusí.

Nic se nezmění přes noc – někdy to může trvat i léta. Vyskytnou se překážky, problémy, zklamání. Většina dětí z počátku nepracuje pro pouhou radost, kterou práce přináší. V určité fázi jejich vývoje budou samozřejmě potřebovat, aby jim někdo neustále něco připomínal. Ovšem i tehdy, kdy je prostě lehčí udělat si určitou práci sami, bychom měli brát v úvahu, co nám říká bible – že práce je důležitá, protože zahání lenost a „zahálka učí mnohé špatnosti“ (Sír 33, 28).

Kdy by tedy měli děti měly začít vykonávat domácí práce? Většinou se rodiče shodnou, že čím dříve tím lépe – například už ve dvou letech. Velmi lehké, krátké úkoly učí batolata, že mít povinnosti je zcela normál-

ní, samozřejmě součástí života každého člověka. Dokonce i dvouleté dítě může pomoci posbírat po sobě hračky nebo po jídle odnést svůj vlastní talíř. Prostřednictvím našeho vytrvalého pobízení se tyto drobné činnosti promění ve zvyk.

Nikdy nepodceňujeme sílu zvyku. Mé dospívající děti si stelou postele každý den, a to bez námitek. Jsem si jista, že je to tím, že jsem je k tomu začala vést už jako batolata. Ze začátku skoro nemohly ani přetáhnout pokrývku přes polštář, ale po určité době se zlepšily. A tato činnost se stala natolik zvykem, že ji nyní vykonávají dokonale a bez řeči.

Avšak co když vaše děti už nejsou batolata? Je už příliš pozdě začít? Samozřejmě není. Důležitější než věk, ve kterém děti začnou vykonávat své domácí povinnosti, je to, co se prací naučí. Většina rodičů si uvědomuje, že nejlepší způsob, jak zajistit bezpečnost svých dětí během školní docházky je naučit je zodpovědnosti. Jejich práce k tomuto cíli přispívá. Dokonce ani na střední škole ještě není pozdě, i když se pravděpodobně setkáte s větším odporem, pokud budete čekat tak dlouho. Pamatujte si, že každé dítě je jiné. Jednomu postačí ke splnění povinnosti drobné rodičovské postrčení, jiné vyžaduje citlivější přístup nebo pochvalu.

U předškolních dětí se vyplácí malé upozornění předem: „Počítám s tím, že od září začneš krmit psa,“ nebo „Až ti bude osm, dostaneš novou práci –

budeš uklízet nádoby“. Když dáme dětem šanci přemýšlet o budoucí práci předem, zvyknou si na tento fakt, dříve než bude aktuální.

Zkušené rodiče mají pro čas úklidu svůj vlastní repertoár motivačních metod.

„Ráda dávám dětem možnost výběru ze seznamu prací, které jsou potřeba a společně se rozhodujeme, v kterou denní dobu přijde jejich čas,“ říká jedna matka. „Děti si tak uvědomí, že jsou pod jistým dozorem. Plánování času samozřejmě závisí na typu práce. Pokud se dítě rozhodne krmit psa, nemůže čekat, až bude ten chudák šilhat hlady. Na druhou stranu chodník se může zametat v kteroukoliv denní dobu – ráno, v poledne i večer.“

Jistá rodina si určuje pro společný úklid celé domácnosti konkrétní dobu v týdnu, obvykle je to sobotní dopoledne. Pustí si nahlas nějakou muziku, připraví si malou svačinu a udělá si tak z úklidu jakousi party, při které každý člen rodiny ví, co má dělat. Všechna práce se tedy zvládne najednou a úklidové nepřijemnosti neruší zbytek týdne.

Mladší děti může velice motivovat odměňování pomocí hvězdiček. V některých rodinách se staršími dětmi se ruší různé výhody, pokud nejsou povinnosti zcela splněny. Jindy zase jedno dítě zaplatí druhému nebo rodičům za to, že za něj práci vykonají. Některé rodiny úzce spojují výši kapesného se splněním povinností. V jiných se domnívají, že by děti neměli za běžné

Jaké práce v jakém věku?

Práce vhodné pro batolata:

- otírat stůl (po uklizení hraček)
- posbírat hračky (s pomocí)
- srovnat boty
- uklidit umělohmotné nádoby.

Pro předškolní děti:

- vynést koš
- krmit rybičky (pod dohledem)
- posbírat po sobě hračky
- spárovat ponožky k poskládání.

Pro děti v 1. třídě:

- naučit se prostřít stůl (kromě manipulace s ostrými noži a křehkým nádobím)
- ustlat si postel
- uklidit prádlo (s pomocí)
- plet zahrádku (ne dlouho)
- vyklepat rohožku
- vynášet koš.

Pro školní děti:

- připravit si do školy svačinu
- zamést a vyčistit podlahu
- starat se o domácí zvířata (pod dohledem)
- uklízet si pokoj
- pomáhat připravit večeři
- dělat „poslíčka“
- luxovat
- pomáhat při nákupu.

Pro dospívající:

- pracovat na zahradě a sekat trávu (pokud je dítě schopno ovládat sekačku)
- umýt auto
- přeprat si prádlo, žehlit
- uklidit byt, dům
- nakupovat.

- Samozřejmě, že to jsou jen všeobecné návrhy. Vždy určujeme povinnosti s ohledem na vývoj dítěte, na to, kdy je schopno určité práce zvládnout. Nejlepší práce jsou ty, při kterých děti získávají nové zkušenosti. Pokud nám chce naše malá dcerka pomoci skládat prádlo, ať zkusí roztřídit ponožky podle barev. Ve školce se jí to bude hodit. Nebo chcete, aby váš desetiletý syn získal smysl pro pořádek! Nechte ho, až po svém uspořádá nářadí na políčkách v garáži. Naučte svého už pubertálního potomka hospodařit s penězi tím, že občas samostatně nakoupí, co je třeba.

domácí práce dostávat zaplacení.

Jedna matka dvou dětí se svěřuje: „U nás byl problém v tom, že děti dělaly svou práci nerady. Vzpíraly se a měly spoustu připomínek. Mi rodiče jsme chtěli, aby přistupovaly k práci vlídněji. A tak jsme s nimi jednoho dne celou záležitost přátelsky probrali. Pochopily, jak nás to jejich odmítání trápí, a zamyslely se i nad naší otázkou, co tomu asi říká Bůh. Od té doby byly o mnoho ochotnější.“ Dejte pozor na to, abychom mi sami nedělali svou domácí práci s nechtí. Někdy si mi rodiče ani neuvědomujeme, že si až příliš ztěžujeme na hromady prádla nebo stále špinavé nádoby. Děti na nás poznají, když se při práci přetvařujeme a nutíme do úsměvu. Pokud máme ze své práce opravdu radost, výrazně se to projeví na celkové domácí atmosféře. Snažte se proto ukázat svým dětem tu pozitivní stránku práce, to jak je příjemné její dokončení.

Někdy si děti stěžují, že jsou jejich povinnosti nesmyslné. Mému synovi se nezamlouvalo, že musel sekat trávu na zahradě kolem domu, který je ze všech stran obklopen travnatými lesy. Myslel si, že bychom měli nechat růst trávu tak dlouho, dokud by nesplynula s okolním porostem. Když se ale dozvěděl, že náš pozemek podléhá přísným nařízením o úhledné úpravě, vše pochopil a svou práci dělá nyní rád. Tato událost mě přesvědčila o tom, jak je důležité vysvětlit dětem, proč je určitá práce nutná. Například proč luxujeme koberec plný drobečků nebo odhazujeme snůh z chodníku. Vždy přitom zdů-

razňují pozitivní hodnotu práce – to, že posiluje dobré vlastnosti a přináší prospěch druhým.

„Dobré je dát dětem co nejkonkrétnější instrukce,“ radí otec, který se jednou rozčílil, když chtěl po svém pubertálním potomku, aby umyl koupenu. „Nepočítejte s tím, že vždycky vědí, co od nich očekáváte. Řekl jsem synovi, aby umyl vanu. A když jsem to šel zkontrolovat, vrchní police byly upatlané od zubní pasty a obloženy různými věcmi, zrcadlo zastříkané a trubky vypadaly jako by je nikdy nikdo nečistil. Ale vana, jen a pouze vana, skutečně zářila. Věděl jsem, že ho musím pochválit za snahu. Měl jsem se lépe vyjádřit a ukázat, co přesně od něho chci.“

Důležité je i to, aby byli rodiče vytrvalí. Pokud upozorníte syna, že může jít na oslavu kamarádových narozenin, až narovná dřevo ke krbu, a potom ho necháte odejít, přestože práci nedokončil, zjistí, že to nemyslíte příliš vážně. A když řeknete dětem, že musí prostřít stůl k večeři, a pak to uděláte sami, když oni zapomenou, je potom o mnoho těžší přimět je k tomu příště.

Jistě očekávat dokola dokonalost by byla hloupost. Ale děti skutečně mohou vynést koš bez poznámek a námitek, dojít pro rohlíky dříve než je o to požádáte, a uklidit si po sobě nádoby, ponožky a rukavice.

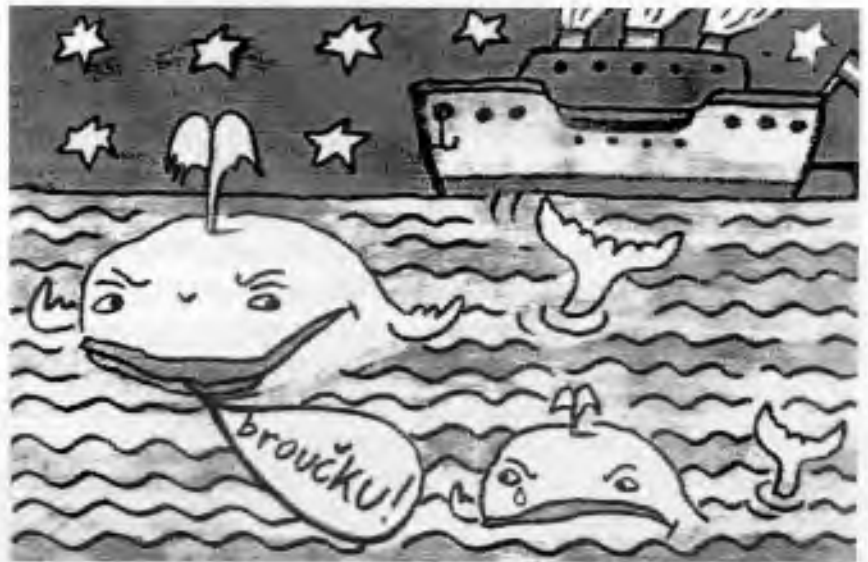
A jejich naprosto perfektně uklizené pokoje už možná očekávali příliš

Mary B. O'Brienová je autorkou několika knih o ženách a je matkou školáků, kteří si tak dokonale stelou postele.

Proč velrybátko plakalo

Jiří Kahoun, Praha

V moři plavala velryba a za ní se loudalo velrybátko. „Broučku, přidej!“, otočila se máma. Ale velrybátko se rozplakalo. A plakalo a plakalo. „Broučku, copak? Nebolí tě bříško?“ zeptala se máma. „Nebolí,“ plakalo velrybátko. „Broučku, nemáš hlad?“ „Nemám,“ mračilo se velrybátko. „Broučku, nemáš žízeň?“ „Nemám,“ plakalo velrybátko. Máma mu strčila do pusy dudlík a povídá: „Broučku, hezky dumlej.“ Velrybátko dudlík vyplivlo a rozeřvalo se na celé moře. Plakalo, až se začaly sjíždět ryby a ptaly se, proč tak pláče. „Nevím, co broučkovi chybí,“ povídá velryba. A velrybátko plakalo, až se celé třásl.

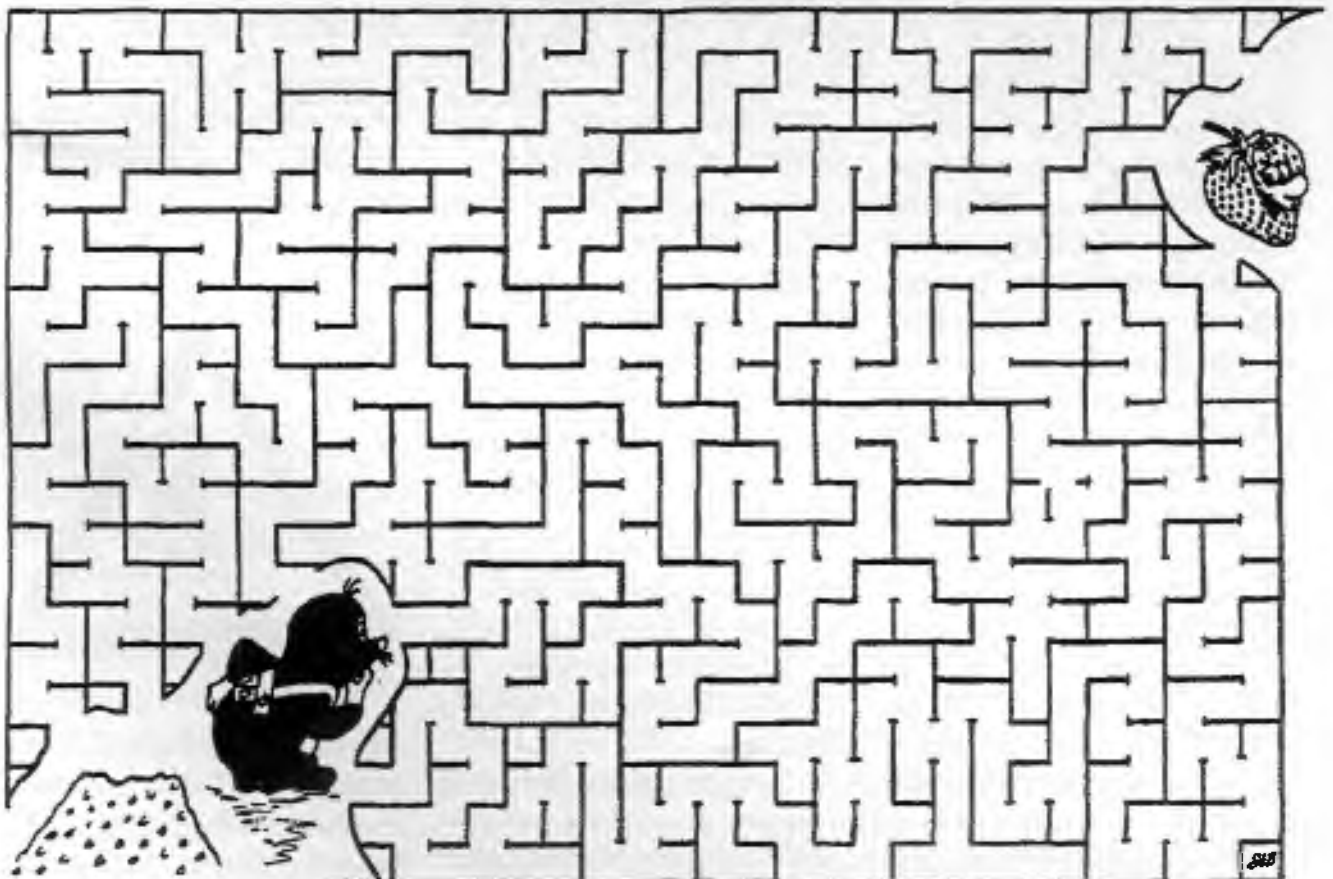
„To není žádný brouček, ale malá velryba,“ řekla nejmenší rybička. A velrybátko přestalo plakat.

„Je to pravda?“ otočila se k němu máma.

„Jo,“ přikývlo velrybátko.

„Tak já už ti nebudu říkat broučku,“ pohladila ho ploutví máma. A velrybátko se znovu rozplakalo.

Otevíralo pusu a máma viděla, že mu roste zoubek. První zoubek.

Z časopisu Orel 1/2000

Jedna paní povídala

... že návštěvníci chrámu Panny Marie na Nábřeží začátkem roku oslavili narozeniny svého kněze d. p. Raimunda Klepance v dominikánském klášteře v Bratislavě. K vůli orientačním problémům a aby svůj krevní tlak držel v určitých mezích použil Dr. Karel Zachař místní taxíkové služby jako navigátora do kláštera, ačkoliv cestoval vlastním vozem.

... že 9. ledna 2000 v českém kostele na Rennwegu měli malí Kostohryzovi po kázání mnoho otázek na svého otce.

... že JEJG¹ zahájil výstavu Českého centra „Češi, Němci, Rakušané v karikatuře”.

... že se Marie Schmausová divila, že se v dnešní době ještě dá získat odpustky za určitých podmínek.

... že JEJG se omluvil na zahájení otevřených hovorů na „neutrální” půdě Českého centra, o budoucnosti české menšiny z důvodů rodinného stěhování. Ing. Karel Hanzl oznámil poprvé větší veřejnosti, že se stal předsedou českého Poradního sboru při Spolkovém kancléřství, vyslovil se hezky o členství v Orle, odhadl svojí práci v této souvislosti na 60 hodin měsíčně, podotkl že se nebude zabývat s dvoujazyčnými tabulkami na okraji Vídně, že Poradní sbor není tajuplné sdružení.

Přítomní zástupci z nemeno- vých řad ho upozornily na to, že tam není jenom proto, aby byl kancléřstvím chválen, ale aby se věnoval celomenšinovým přá-

ním o zlepšení přístupu členů menšiny ke komunikačním prostředkům jako je např. vysílání české a slovenské televize. Do funkce ho navrhoval odstupující předseda br. František Buchal. ... že ve škole Komenského zapívala Vlasta Brejchová na pozvání Kontaktfóra Vídeň.

... že se uskutečnil ve spolupráci s Velvyslanectvím ČR 36. večer Českého salonu ve Vídni (Jáchym Topol, roč. 1962 - autorské čtení) a 37. večer (Petr Placák, roč. 1964 - autorské čtení) v Nacht-azylu.

... že v 20er Haus 6. 2. hráli slovenské filmy „obrazy se starého světa” režie Dušan Hanák a „zahradu”, režie Martin Šulík. Česko bylo zastoupeno s filmy „hasičský bál, režie Miloš Forman a „minulost”, režie Ivo Trajtkov.

... že rakouský herec Otwald John představil předčasně v kavárně Morgenstern na Ullrichsplatz dar k 60. narozeninám JEJG v příštím roce. Dar je bývalý majetek ambasády SR ve Vídni.

... že na večírku, pořádaném VII. odborem JSM, hrála zlínská muzika Echo velice dobře do bílého rána, obzvláště se zalíbila mladší generaci ze Slovenska která navštěvuje bohoslužby na Rennwegu.

... že se dobrému duchu knihovny spolku Jirásek², prof. K. V. Matalovi Věstník 1/2-2000 líbil, a vychválil dlouholetou redakční činnost bratra Františka Bouchala.

... že jako jeden s prvních si

shora uvedené číslo Věstníku přečetl šéfredaktor Svobodných listů, - a projevil radost. Upozorňujeme naše čtenáře na články ve VSL o kardinálu Trochtovi, dopis Ackermann Gemeinde a svazu evangelických sudetských Němců občanům České republiky, článek o životě Dr. Josefa Stýbla.

... že velkou návštěvnost slovenských bohoslužeb v Jaquingasse vzali na vědomí i německy mluvící návštěvníci bohoslužeb. Když občas dojde ke opožděným příchodům na mši, je to způsobeno nedokonalým dopravním značením a nedostatkem informačních tabul ke kostelu směrem z dálnice Schwechat - Vídeň.

... že pí. Lionová redaktorovi Věstníku radila aby se počestil, když zjistila že mu jméno šéfa Kontaktfóra nic neříkalo.

Znáte ho?

Chcete-li si svůj barák perfektně poizolovat, pořídte si Haidera.

Nálepka pro auta členů ÖVP na cestování do Belgie a Francie, vyrobena spolkem „Pro Vídeň”, blízkým rakouské Socialní demokracie.

¹ JEJG (Jeho excelence Jiří Grůša, velvyslanec ČR ve Vídni).

² 1120 Vídeň, Oswaldgasse 14/7/1. Tel. 815-32-55

že... Dr. Robert Bek oslavil po návštěvě bohoslužby v chrámu Panny Marie na nábřeží, své 60. narozeniny v klubu KMH, českého kat. Společenství.

že... se 1.4. bude v místnostech Slovanské Besedy konat slavnost odhalení busty J.A. Komenského, která taky mohla snad najít své místo v české škole na Sebastianplatzu. Aby stačily chlebičky a skleničky na koktejl, limitoval ing. Česká návštěvnost na tři důležité osoby krát menšinový spolek.

že... podle hesla, kde dřív Lenin, tam teď TGM se odhalují busty a sochy v Česku, na Moravě a ostatní Evropě a už i v Mexiku.

že... sestra Olga Wokalíková, Vídeň 19, dodala redakci zajímavý manuskript o životních zkušenostech P. Jaroslava Sallera, CSsR; (Boží dobrodruh, Řád Redemptoristů) na uveřejnění ve Věstníku. Redakce zkoumá právní stránku kolem reprodukce a těší se z toho, že sestra Wokalíková počítá s tím, že Věstník bude vycházet dalších padesát let.

že br. Vladimír Stejskal, Vídeň 9, velmi mile nabízel příspěvky do Věstníku a redakční spolupráci.

že... v určitých okresech Vídně je Věstník úzkým profilem. Je to jednoduché, když o Vás nevíme, nemůžeme pro Vás tisknout. Odběratelé ho nechtějí půjčit (heslo manželka, manžel, plnicí péro a Věstník se nepůjčují. Riziko že se

nevrátí je moc velké). Dobrá rada: Objednávka na administraci, Pelzgasse 17, 1150 Vídeň XV. a od příštího čísla s Vámi počítáme.

že... z důvodu nezapnutých hodin a zvonu na českém kostele na Rennwegu Dr. Karel Zachař zmeškal schůzi Ústředí JSM na Rennwegu.

že... se Jiří Uher udiveně vyslovil o tom, že schůze Ústředí JSM probíhají bez konfliktů.

že... vyschnutí asanovaných zdí v českém klášteře JSM na Rennwegu může podle Marie Schmausové trvat až tři roky. že ... se Blanka a Stanislav Žmola marně snažili s diamantovou svatbou (kterou slavili v den konání reprezentačního plesu české menšiny v Parkhotelu Schönbrunn) dohonit manžele Bouchalovi. Nestihli. Stanislav Žmola na obrázku ve VSL nemá v rukou Věstník, ale malou pozornost pořadatelů plesu. Blahopřejeme, dále se milovat.

že.. zástupce ambasády ČR na reprezentačním plese Menšinové rady, Tomáš Podivinský sice nemohl najít vstupenku, ale přesto jeho návštěva byla vítána a znakem nového smýšlení na obou stranách a před roky nepředstavitelná a také nevídaná.

že... dr. Blanka Malá, Ostrava, opravdová přítelkyně br. Fr. Bouchala zhodnotila Věstník 1/2 - 2000 a dojemným dopisem o tom napsala. Na víc by si přála, aby bylo ve vatikánských zahradách vysazeno 10 stromů, které byly

odeslané z Beskyd na Moravě se zeminou na kořenech při příležitosti odtransportování vánočního stromku pro Svatopetské náměstí. Domnívá se ovšem, že architektonické záměry těchto zahrad nedovolují výsadbu, jak by to ona chtěla. V Sokolovně si povídá se sokolskými sestrami při kávě o cestě do Říma a je jí přitom, jakoby tam byla. Po přečtení předposlední strany Věstníku ji krásna fotka kostela JSM a informace o mši svaté v české řeči hřála na duši a dala jí vědomí pospolitosti svých krajanů v cizí zemi.

Děkujeme za krásný dopis a přejeme Vám aby se pán biskup Lobkowicz příležitostně praštil pres kapsu a vzal Vás sebou do Říma. On sám prý ten krásný strom pro Svato-petrské náměstí vybral -Od té doby se ve Vídni proslýchá, že se katolíci v ČR dělí nevážně na!

„husitské“ a „Lobkowiczské“. Vy jste drahá čtenářko určitě stoprocentní Lobkowiczová, což zase svědčí o tom že naše církev je jako pestrá kytice na oslavu našeho Boha skrze Ježíše Krista. Hezký strom opravdu na Svato-petrském náměstí do té doby nebyl viděn, a kritikové na to zapomněli, že se nemodlíme k stromčku, ale že bylo dekorováno náměstí a televizními přenosy do celého světa tento strom dělal českým katolíkům i České republice reputaci, která by státními místy měla být velice oceněna.

A máte ten salát! Zdař Bůh!

Peter Gregory*

Vinni nejsou cyklisté, ale 9. říjen 1949. Tento den umožnil tehdejšímu „volebnímu společenství nezávislých“¹ v Rakousku, že jako čtvrtá strana (dodatečně k ÖVP, SPÖ a KPÖ) uložila 16 mandátů v instrumentu demokracie, v národní radě. Hnědí to opět dokázali. Těmto volbám předcházela amnestie roku 1948, amnestie pro víc než 480 000 méně zatížených německo-rakouských nacionál-socialistů. Výsledek voleb zněl pro ÖVP 77 mandátů, pro SPÖ 67, pro WdU 16 a pro komunisty 5 mandátů. A to i přes jatka, které před několika málo lety způsobili nacisté v Evropě. Tehdy měla být snad VdU, které se z velké části skládalo z dřívějších sympatizantů německých nacionalistů, zakázána. Byli bychom si hodně ušetřili a vliv těchto lidí, který byl regulován nacionálněsocialistickými zákony (1946 a 1947), by způsobil méně, kdyby se tito museli osvědčit v ostatních stranách. Toto platí podle mého mínění také pro zatížené členy dřívější KSČ² v dnešní ČR. Navzdor teprve krátkého času, který uplynul od doby znásilňování myšlení komunisty, volnými jízdami na Sibiř, zanecháním úplně zdevastované země, politiky, kterou komunisté ukradli léta života starší generaci v - a po komunismu a tento mladý demokratický stát ještě rychle připravili o poslední peníze, se jim podařilo opět vtáhnout do parlamentu

a jak se zdá nedisponibilní krátkodobá paměť umožňuje to, že se již zase uvádí v anketách víc než 50 % hlasů respondentů sympatizujících s komunisty.

Protože jsou křesťané a katolíci zastoupeni ve všech stranách a vrstvách obyvatelstva, měli bychom být v tomto čase hrdí na to, že jsme křesťané a podle toho také jednat. Tak pomůžeme Rakousku nejlépe. Římsko-katolická církev ztratila roku 1848 velkou část pracujícího lidu, a to na základě vlastního selhání, ve prospěch Karla Marxe. Ale ta církev, to jsme přece my.

Ale zůstaňme pořád ještě v roce 1947. V tomto roce jsem se jednoho hezkého květnového dne narodil ve Vídni. Dnes jsem novým redaktorem Vašeho listu - Věstníku. Vinu na tom nemá 19. říjen 1949, nýbrž 8. květen 1947 a František Bouchal, který odešel jako redaktor na zasloužený odpočinek, jakož i Josef Koutník, který mě s vytr-

valostí nemající obdoby nadehnul pro tuto práci. To Hned na počátku mě práce chytla. Vážnost situace v Rakousku si vynutila to, aby jste Vy, milí čtenáři byli vydatně informováni o různých stanoviscích. Mám to velké štěstí, že nemusím být objektivní a podobně mám i to štěstí, že smím pečovat o velice zralé a věrné čtenáře.

Jak jsem se mohl přesvědčit u svého předchůdce a u našeho pokladníka Jindřicha Foltina, držela naše čtenářská obec pohromadě dokonce i v špatných časech a také znovu a znovu pečovala finančně velkorysým způsobem o vycházení Věstníku. Těšíme se z každého šilinku, protože víme, že si mnozí z našich čtenářů utrhuji od úst, aby měli peníze na Věstník. Je tak bylo možné, aby mohly dlouhých 48 roků tyto noviny vycházet. Proto si zasloužíte dobré informace. Já se budu snažit, tak jako mí předchůdci, abych Vám poskytoval pouze kvalitu.

Ještě jedna informace: Nejvíce je Věstník čten ve 3. vídeňském okrese, následuje 17., 10., 1. a spolkové země. Okresy 12., 19., a 16. si udržují rovnováhu, pak přijdou 15., 2., 7., 18., 20., 22., 23., 21., 14., 11., 9. a 8., 5., 6., 4., 13.. Snad by jste mohli pečovat i Vy o to, aby se počet čtenářů mezi Vašimi přáteli a známými utěšeně zvětšoval.

* Ročník 1947, od ranného dětství členem Jednoty Orla Vídeň XV, v žactvu, dorostu, - byv. revisorem, pokladníkem, starostou. Předseda II. sjezdu čsl. kat. mládeže v exilu. Býv. členem menšinové rady, čl. JSM a ČLS.

¹ Wahlgemeinschaft der Unabhängigen

² Verband der Unabhängigen

³ Komunistická strana Československa

**ČESKOSLOVENSKÉ
LIDOVÉ SDRUŽENÍ
V RAKOUSKU**
www.clsviden@xpoint.at

**Sekretariát: 1150 Vídeň XV,
Pelzgasse 17. Úřední hodiny
každý první čtvrtek v měsíci
od 18 do 19.30 hod..**

**Bohatá knihovna našich a ci-
zích spisovatelů. Knihy se půj-
čují po tel. dohodě. Tel. 485-
60 - 27.**

**Adresy některých menšino-
vých organizací:**

**Menšinová rada české a slo-
venské větve v Rakousku, Mar-
garetenplatz 7, 1050 Vídeň.**

**25.března 2000, Slovanská Be-
seda, filmové odpoledne: Oskar
Nedbal, „Polská krev“. Začátek:
16 hodin.**

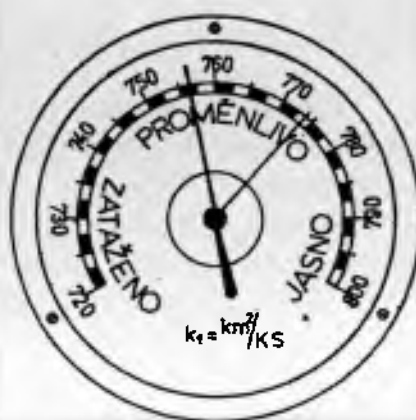
**Akademický spolek ve Vídní,
Drachengasse 3, 1010 Vídeň.**

**Slovanská Beseda, Drachen-
gasse 3, 1010 Vídeň.**

**Škola „Komenský“, Sebastian-
platz 3, 1030 Vídeň.**

**České srdce česko slovenská
sociální péče v Rakousku, Mar-
garetenplatz 7, 1050 Vídeň. Tel.:
587-83-08**

**VI. odbor JSM, Vídeň XVII,
koná ve středu 15. března
2000 v klubovně Rosenstein-
gasse 39, v 1. poschodí přátel-
ský večírek se světelnými obra-
zy: 18. let zjevení matky Boží v
Jugoslávii „Medjugorje“. Před-
nes: Fr. Bouchal a Jan Seknič-
ka. Začátek v 18 hodin. Hosté
vítání!**

Vlastenecká Omladina

**11. a 14. března 2000, sehraje v
sále školy Komenského, Sebas-
tienplatz 3, Vídeň III, operetu:
Florimund Hervé „Mam´zelle
Nitouche“. Začátek: v 16 hodin
(11. 3.) a v 19 hodin (14. 3.).**

**„Otče, do tvých
rukou poroučím
ducha svého“,
Lk 23,46**

**+ Maria Gregoryová,
roz. Faktorová
23. 11. 1913–2. 3. 2000, Vídeň**

**členka
Československého Orla
Jednoty Orla Vídeň XX.,
IV. odborů Jednoty
sv. Metoděje, a ČLS**

**In Memoriam
+ Josef Bartoš Babiňák
zemřel a je pochován v Lanžhotě
Dobrou noc Joško.
Ing. Cyril Kovařík**

**+ Prof. Antonín Holeček
2. 5. 1912–15. 2. 2000, Lucern**

Majitel „VĚSTNÍKU“, nakladatel a vydavatel: Čsl. lidové sdružení v Rakousku. Za obsah a tisk zodpovídá Petr Gregory. Společná adresa: 1150 Vídeň XV, Pelzgasse 17. Tisk: Amtmann, 1190 Vídeň. Účet poštovní spořitelny: PSK Wien 7.509.267. Dopisy nebo podepsané příspěvky nemusí být totožné se stanoviskem listu. Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů. Anonymy, a dopisy bez odesílatele se redakce nezabývá. Zasláné příspěvky nemůžeme vrátit, požijte si laskavě kopie. U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. „VĚSTNÍK“, Mitteilungsblatt der tschechoslowakischen Volksvereinigung in Österreich. Medieninhaber, Herausgeber und Verleger: Tschechoslowakische Volksvereinigung in Österreich. Für den Inhalt und Druck verantwortlich: Peter Gregory. Gemeinsame Adresse: 1150 Wien XV, Pelzgasse 17. Druck: Amtmann, 1190 Wien. Briefe und namentlich gezeichnete Beiträge müssen nicht mit dem Standpunkt des Mitteilungsblattes ident sein oder der Meinung der Redaktion entsprechen. Anonyme Schreiben und solche ohne Absender kann die Redaktion nicht bearbeiten. Bei Artikel, die sogenannte persönliche Erscheinungen betreffen und zu denen die Kirchliche Autorität noch nicht Stellung bezogen hat, (wie Litmanová, Medjugorje u.ä.) unterwirft sich die Redaktion und der Herausgeber der Entscheidung der Kirche PSK Konto Wien 7.509.267. www.vestnikviden@xpoint.at.

CHRÁM PANNY MARIE NA NÁBŘEŽÍ

Vídeň I, Salvatorgasse 12
www.ckatspolkmh@xpoint.at
 Mše svatá v českém nebo slovenském jazyce, každou neděli a zasvěcený svátek s promluvou v. 8.30 hodin. Klemens Maria Hofbauer klub - České katolické společenství při chrámu Panny Marie na Nábřeží - založené páterem Josefem Novotným. Vídeň I, Seitzergasse 5/IV. Otevřeno každý pátek od 19 do 22 hodin a v neděli a zasvěcený svátek od 9.30 do 11 hodin. Po dobu školních prázdnin uzavřeno.

ČESKÝ KOSTEL JEDNOTY SV. METODĚJE

Nejsvětějšího Vykupitele
 Vídeň III, Rennweg 63
 Mše svatá v českém jazyce, každou neděli a zasvěcený svátek s promluvou v 10 hodin. V sobotu v 18 hodin. První pátek v měsíci v 15 hodin. Jubilejní kostel 2000 pro Čechy v Rakousku. 25. 12. 1999 - 6. 1. 2000. Příležitost k získání odpustků Velkého jubileje. Příležitost k svátosti smíření 1. a 3. neděli v měsíci. Mládežnická mše svatá každou druhou sobotu v měsíci.

KOSTOL PANNY MÁRIE SNEŽNEJ

Vídeň III, Jaquingasse 12
 Svätá omša s každou v slovenskom jazyku každú nedeľu a v zasvätený sviatok o 18 hodine.

JEDNOTA SV. METODĚJE

Ústředí: Vídeň III,
 Rennweg 63.

www.jsmviden@xpoint.at

VI. odbor JSM, Vídeň XVII,
 koná ve středu 15. března 2000

v klubovně Rosenstein-gasse 39, v 1. poschodí přátelský večer se světelnými obrazy: 18. let zjevení matky Boží v Jugoslávii „Medjugorje“. Přednes: Fr. Bouchal a Jan Seknička. Začátek v 18 hodin. Hosté vítáni!

VII. odbor JSM, Vídeň III. Sobota, 8. dubna 2000, v sále Schützeng. 30, Velikonoční úvaha. Začátek: v 20 hodin. Občerstvení.

Neděle, 30. dubna 2000: velikonoční sv. přijímání členů a přátel VII. odboru. 10 hodin.

Po mši svaté oběd, v sále Schützengasse 30. Vyhrávají: „Classic songs“.

Neděle, 28. května 2000: Výlet do okolí Vídně.

OREL VÍDEŇ

www.orelviden@xpoint.at
 Jednota Orla Vídeň XV.

Každé úterý od 19.30 do 21 hodin cvičení a volejbal ve škole Vídeň XV, Zinckgasse 12. Hosté vítáni! Po dobu školních prázdnin se necvičí.

